

UNIVERZITA KARLOVA

Právnická fakulta

Rebecca Lankašová

Přestupky proti veřejnému pořádku

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: doc. JUDr. Helena Prášková, CSc.

Katedra správního práva a správní vědy

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): září 2018

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou práci vypracovala samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Dále prohlašuji, že vlastní text této práce včetně poznámek pod čarou má 133 439 znaků včetně mezer.

.....
Rebecca Lankašová

V Praze dne 10. 9. 2018

Děkuji doc. JUDr. Heleně Práškové, CSc., za cenné rady a laskavou pomoc při vypracování této diplomové práce.

Obsah

Úvod.....	6
1. Přestupek.....	7
1.1. Vymezení pojmu přestupek.....	7
1.1.1. Pozitivní vymezení.....	7
1.1.2. Negativní vymezení.....	7
1.2. Obecné formální znaky přestupku.....	7
1.2.1. Protiprávnost.....	7
1.2.2. Trestnost.....	8
1.2.3. Přestupková způsobilost.....	8
1.2.4. Výslovné označení činu za přestupek v zákoně.....	8
1.3. Formální typové znaky přestupku.....	9
1.3.1. Objekt přestupku.....	10
1.3.2. Objektivní stránka přestupku.....	10
1.3.3. Subjekt.....	11
1.3.4. Subjektivní stránka přestupku.....	12
1.4. Materiální znak přestupku.....	13
1.5. Negativní vymezení přestupku.....	14
2. Odpovědnost právnické osoby a podnikající fyzické osoby.....	16
2.1. Odpovědnost právnické osoby za přestupek.....	16
2.2. Odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek.....	19
3. Veřejný pořádek.....	23
3.1. Pojem veřejného pořádku.....	23
3.2. Ochrana veřejného pořádku.....	26
3.2.1. Ochrana veřejného pořádku na úrovni obcí.....	27
3.2.1.1. Obecně závazné vyhlášky.....	27
3.2.1.2. Obecní policie.....	29
4. Skutkové podstaty přestupků proti veřejnému pořádku.....	31
4.1. Vymezení úpravy zákona o některých přestupcích.....	31
4.2. Právní úprava přestupků proti veřejnému pořádku.....	32
4.3. Neuposlechnutí výzvy úřední osoby.....	33
4.4. Přestupek znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.....	36
4.5. Maření vykázaní ze společného obydlí.....	38
4.6. Porušení nočního klidu.....	39
4.7. Vzbuzení veřejného pohoršení.....	41

4.8. Znečištění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně prospěšného zařízení	44
4.9. Poškození nebo neoprávněné zabránění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně přípustného zařízení	45
4.10. Neoprávněná dispozice s turistickou značkou nebo jiným orientačním označením...	46
4.11. Porušení podmínek uložených na ochranu veřejného pořádku.....	47
4.12. Zakrytí obličeje způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím její identifikaci	49
5. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných.....	50
6. Skutkové podstaty trestných činů hlavy desáté oddílu šestého trestního zákoníku - jiná rušení veřejného pořádku	52
6.1. Šíření poplašné zprávy.....	52
6.2. Výtržnictví	53
6.3. Opilství	54
7. Údaje poskytnuté Úřadem městské části Prahy 14 – odbor právních a kontrolních činností	57
Závěr.....	62
Použité zdroje.....	65
Příloha č. 1.....	71
Příloha č. 2.....	72
Příloha č. 3.....	73
Příloha č. 4.....	74
Příloha č. 5.....	76
Příloha č. 6.....	78
Abstrakt	81
Summary	83

Úvod

Správní trestání prošlo před více než rokem zásadní změnou, kdy byl zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích nahrazen dvěma novými zákony a to zákonem č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen přestupkový zákon) a zákonem č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Mým cílem bylo zaměřit na jednu oblast přestupků upravenou v zákoně o některých přestupcích a zjistit, zda a jak se změnila oproti dřívější úpravě.

Diplomová práce je složena ze sedmi kapitol.

V úvodní kapitole seznámím čtenáře s pojmem přestupku, jeho pojetími a rozlišením jednotlivých znaků.

Ve druhé kapitole s názvem odpovědnost právnických a fyzických osob podnikajících za přestupek se zaměřuji na to, jak byla tato nová úprava pojata do přestupkového zákona. Za tím účelem je nezbytné zabývat se především částí třetí a čtvrtou přestupkového zákona.

V další kapitole se zabývám vymezením veřejného pořádku. Mým cílem není vytvořit definici tohoto pojmu, ale porovnat a zjistit, jak je na vymezení pojmu veřejného pořádku nahlíženo. Tato kapitola má dvě podkapitoly, kdy v jedné z nich se zabývám samotným pojmem a v druhé ochranou veřejného pořádku.

Čtvrtá, pro mě stěžejní kapitola, se věnuje skutkovým podstatám přestupků proti veřejnému pořádku. V této kapitole se věnuji jednotlivým skutkovým podstatám přestupků proti veřejnému pořádku, které jednu po druhé uvádím a doplňuji o výklady z judikatury nebo důvodové zprávy.

Pátá kapitola je zaměřena na trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných, které jsou upraveny v trestním zákoníku v hlavě desáté. Tato kapitola slouží jako úvod ke kapitole šesté, kde se věnuji vybraným skutkovým podstatám hlavy desáté oddílu šestého nazvaného jiná rušení veřejného pořádku.

Závěrečná kapitola obsahuje statistické údaje Městského úřadu Prahy 14 mnou zpracované do grafů, ve kterých budu srovnávat jednotlivé údaje – např. počet přestupků proti veřejnému pořádku za uplynulé roky 2014 až 2016 s přestupky proti občanskému soužití nebo s přestupky proti majetku za stejné období.

1. Přestupek

1.1. Vymezení pojmu přestupek

V první kapitole je třeba vymežit pojem přestupek, a to na základě definice zakotvené v § 5 přestupkového zákona:

„Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“

V teorii je přestupek zpravidla vymezován pomocí znaků uspořádaných do určitého logického systému, který vychází ze zákonné definice.

Přestupek se takto vymezuje prvotně **pozitivně i negativně**.

1.1.1. Pozitivní vymezení

Pozitivní vymezení lze přímo odvodit ze zákonné definice. Sestává se z formálních znaků a materiálního znaku.

Formální znaky se dále rozdělují na obecné a typové. Obecné formální znaky jsou protiprávnost, trestnost, přestupková způsobilost a výslovné označení za přestupek. Formální typové znaky jsou objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka přestupku.

Materiálním znakem přestupku je společenská škodlivost.

1.1.2. Negativní vymezení

Negativnímu vymezení přestupku, které lze chápat jako určité zpřesnění či korekci pozitivního vymezení, se blíže věnuje podkapitola 1.5. Negativní vymezení přestupku.

1.2. Obecné formální znaky přestupku

1.2.1. Protiprávnost

Protiprávnost je jedním z obecně formálních znaků přestupků. Protiprávnost lze vymežit jako jednání, které je v rozporu s právem a které porušuje povinnost vyplývající ze zákona nebo uloženou na jeho základě. Ve skutkové podstatě přestupku může být znak protiprávnosti vyjádřen slovy „neoprávněně“ nebo „nedovolené“, ale není to podmínkou. V případě, že znak

protiprávnosti chybí, lze hovořit o jednání dovoleném, tedy o jednání, které nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani škodlivé pro společnost.

Vždy pak musí jít o jednání, jímž je projev vůle, což je v definici přestupku vyjádřeno slovem „čin“, tedy nemůže se jednat o událost. V související judikatuře Vrchního soudu v Praze je uvedeno: „*Obecně platí, že nelze uplatňovat odpovědnost tam, kde došlo k protiprávnímu stavu v důsledku události (živelní pohromy), protože znakem deliktu je jednání ve smyslu projevu lidské vůle. I v případě tzv. jiných správních deliktů musí jít o postih za jednání v rozporu s právem. Protiprávním jednáním pak není jednání, které sice po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, ale zároveň není jednáním společensky nebezpečným, škodlivým.*“¹

Zákon ale pamatuje i na projevy vůle, které nejsou protiprávním jednáním, byť se tak navenek jeví, tj. přestupkový zákon upravuje i tzv. **okolnosti** vylučující protiprávnost. Jsou to okolnosti, které způsobují, že jednání vykazující znaky přestupku není protiprávní a není tedy ani přestupkem. Mezi okolnosti vylučující protiprávnost patří krajní nouze, nutná obrana, svolení poškozeného, přípustné riziko a oprávněné použití zbraně.

1.2.2. Trestnost

Trestnost je dalším z obecných formálních znaků. Trestností se rozumí, že se spácháním přestupku zákon spojuje hrozbu správního trestu.

1.2.3. Přestupková způsobilost

Přestupková způsobilost je obecným formálním znakem, který spočívá v tom, že fyzická, právnická či podnikající fyzická osoba je způsobilá být pachatelem přestupku. U těchto osob jsou stanoveny rozdílné podmínky pro vznik přestupkové způsobilosti. Znaky přestupkové způsobilosti jsou u fyzické osoby věk a přičetnost. Podnikající fyzická osoba je způsobilá spáchat přestupek za stejných podmínek jako fyzická osoba a dále splní-li další podmínky stanovené zákonem. U většiny právnických osob způsobilost spáchat přestupek nastane okamžikem, kdy je právnická osoba zapsaná do veřejného rejstříku.

1.2.4. Výslovné označení činu za přestupek v zákoně

Posledním obecným formálním znakem je výslovné označení (společensky škodlivého protiprávního) činu za přestupek v zákoně.

¹Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 10. 1998, č.j. 5 A 37/96.

1.3. Formální typové znaky přestupku

Jak jsem již zmínila výše, mezi formální typové znaky přestupku patří objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka, kdy tyto znaky tvoří dohromady **skutkovou podstatu přestupku**. Otázkou je, jak ji definovat. Trestní právo definuje skutkovou podstatu jako „*souhrn objektivních a subjektivních znaků, které určují jednotlivé druhy trestných činů a odlišují je navzájem.*“² Pro určení definice skutkové podstaty přestupku se tedy vychází z poznatků trestního práva. Z tohoto pohledu lze definovat skutkovou podstatu přestupku jako „*souhrn typových znaků, které na jedné straně vyjadřují typovou společenskou škodlivost a na druhé straně odlišují jednotlivé přestupky.*“³

Skutkové podstaty přestupků jsou upraveny buď v zákoně č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen zákon o některých přestupcích) nebo v dalších zákonech. V souhrnu by se mělo jednat o 250 zákonů, které spolu se zákonem o některých přestupcích tvoří přes 5000 skutkových podstat.⁴ Zákon o některých přestupcích obsahuje některé skutkové podstaty přestupků, které byly původně zařazeny ve zvláštní části zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích.

Skutková podstata přestupků zahrnuje obligatorní a fakultativní znaky přestupku. Obligatorními znaky jsou objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je nutné, aby byly naplněny všechny tyto znaky současně. Fakultativní znaky přestupku na rozdíl od obligatorních se vyskytují pouze u některých zákonem vymezených skutkových podstat přestupků. Fakultativním znakem přestupku je například místo, čas, jednání či hmotný předmět útoku.

² Srov. JELÍNEK, J. Skutková podstata trestného činu. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 156.

³ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 97.

⁴ JEMELKA, Luboš. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 54.

Obligatorní znaky skutkové podstaty přestupků

1.3.1. Objekt přestupku

Objektem přestupku se rozumí zákonem chráněné společenské vztahy, zájmy či hodnoty. Objekt přestupku se rozlišuje podle obecnosti na obecný, druhový nebo individuální. Obecným objektem je souhrn znaků chráněný zákonem. V přestupkovém právu se tím myslí především zájem na náležitém a řádném výkonu veřejné správy. Druhový objekt se vymezuje podle společných druhových rysů určité skupiny přestupků. Jinými slovy řečeno, druhový objekt je takový objekt, který tvoří skupinu příbuzných chráněných zájmů a náleží do jedné oblasti. Příkladem druhového objektu je systematická úprava skutkových podstat přestupků v zákoně o některých přestupcích, např. přestupky proti veřejnému pořádku, přestupky proti majetku apod. Individuální objekt je takový objekt, který je přímo chráněn přestupkovým právem.

1.3.2. Objektivní stránka přestupku

Objektivní stránka přestupku charakterizuje způsob spáchání přestupku a jeho následek. Objektivní stránka přestupku se skládá z **jednání, následku a příčinné souvislosti** mezi jednáním a následkem.

Jednáním se rozumí projev lidské vůle ve vnějším světě. Obdobně lze hovořit i o jednání právnické osoby, kdy judikatura Nejvyššího správního soudu vysvětlila, že „*U právnické osoby, kde nelze hovořit o vlastní vůli, jde o jednání fyzických osob, které plní úkoly právnické osoby.*“⁵ U jednání dochází ke spojení vnitřní (vůle) a vnější (projev vůle) složky vůle. Nelze tudíž správně trestat pouhou myšlenku spáchat přestupek, protože zde chybí projev učiněný navenek. „*O jednání nejde ani v případě fyzického donucení, reflexních pohybů, pohybů vyvolaného vnější silou neboli okolností nezávislou na vůli osoby, protože zde chybí vůle. Vůle jako subjektivní prvek jednání není totožná se znakem zavinění, ani s některou jeho forem. Vůle jako složka jednání pachatele směřuje k dosažení zamýšleného cíle, záměru. Na rozdíl od právních úkonů, kdy vůle jednatelova směřuje ke způsobení právních následků (tedy v podstatě chtěných právních následků), u protiprávního jednání mohou vzniknout nepříznivé následky i nechtěné (např. opomen-li osoba provést protipožární opatření a vznikne požár, nejde o projev vůle této osoby způsobit požár, ten však přesto vznikne.*“⁶ Přestupek lze spáchat jednáním, které se rozděluje na dvě formy a to konání nebo opomenutí. Přestupky, které lze spáchat pouze konáním, se nazývají

⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č.j.7 Afs 2/2011 – 166.

⁶ Srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. Základy odpovědnosti za správní delikty. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 240.

komisivní. Přestupky, které lze spáchat pouze opomenutím, se nazývají pravé omisivní. Přestupkové právo upravuje i pojem nepravých omisivních přestupků, kdy je stanoveno, že tyto přestupky lze spáchat jak konáním, tak opomenutím.

Následek je dalším z obligatorních znaků objektivní stránky přestupku a znamená, že tento způsobil porušení nebo ohrožení objektu přestupku. Nejvyšší soud definoval pojem následku ve svém judikátu: „*Následkem se totiž rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu.*“⁷ V přestupkovém právu se rozlišují dvě formy následků a to ohrožovací nebo poruchový. Ohrožovací následek spočívá ve vyvolání nebezpečí poruchy objektu, který je chráněn přestupkovým právem. Na rozdíl od poruchového následku, u kterého dochází k poruše objektu chráněného přestupkovým právem.

Příčinná souvislost (kauzální nexus) spojuje jednání a následek. Blíže je vymezena například v následujícím judikátu Nejvyššího správního soudu, kdy: „*Příčinná souvislost-kauzální nexus (nexus causalis) - je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Ve shodě s doktrínou je přitom jednání příčinou následku pouze tehdy, jestliže by následek bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jakým konkrétně nastal. Při posuzování projednávané věci proto bylo nutné zaměřit se na konkrétní jednání, jakožto nejvýznamnější příčinu škodlivého následku.*“⁸

1.3.3. Subjekt

Subjekt je třetím obligatorním znakem přestupku - skutkové podstaty přestupku. Subjektem neboli pachatelem přestupku může být fyzická, podnikající fyzická nebo právnická osoba, pokud splní zákonem stanovené náležitosti. Přestupkový zákon definuje v § 13 odst. 1 fyzickou osobu jako pachatele přestupku, jestliže svým zaviněným jednáním naplnil znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný. Jinými slovy, aby byla fyzická osoba pachatelem přestupku, musí provést jednání, které je stanoveno ve skutkové podstatě přestupku jiného zákona či se o takový přestupek pokusit, a takové jednání nebo pokus jsou trestné. Fyzickou osobu lze považovat za pachatele přestupku, tedy za subjekt přestupku, pouze tehdy, kdy je odpovědná za přestupek. Podmínky odpovědnosti fyzické osoby jsou upraveny v § 14 až 19

⁷ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 575/2015.

⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008 – 73.

přestupkového zákona. Základem odpovědnosti fyzické osoby je, jestliže fyzická osoba v době spáchání přestupku dovrší patnáctý rok věku a pokud je v době spáchání přestupku příčetná.

Zákon upravuje i zvláštní subjekt přestupku. Zvláštním subjektem přestupku je pouze osoba s požadovanou vlastností, způsobilostí či postavením. Jinými slovy, pachatelem takového přestupku nemůže být osoba, která by danou vlastnost, způsobilost nebo postavení neměla. Příklad lze nalézt v zákoně č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací, kdy podle § 150 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, se fyzická osoba, která je držitelem osvědčení fyzické osoby, dopustí přestupku tím, že neoznámí ztrátu nebo odcizení tohoto osvědčení. Za tento přestupek tedy nelze potrestat jinou osobu než držitele tohoto osvědčení, a to ani v případě, že by taková osoba o ztrátě osvědčení věděla.⁹

1.3.4. Subjektivní stránka přestupku

Subjektivní stránka přestupku je čtvrtým obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku. Trestní právo vysvětluje pojem subjektivní stránky takto: „*subjektivní stránka obsahuje soubor znaků, které charakterizují psychiku pachatele ve vztahu k trestnému činu.*”¹⁰ Podle mého názoru lze tuto definici použít i k správnímu deliktu.

Obligatorním znakem přestupku je zavinění. Přestupkový zákon pojem zavinění nedefinuje. Přestupkové právo vychází tedy z trestněprávní nauky. „*Zavinění lze definovat jako vnitřní psychický stav pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a jeho následku.*“¹¹ Zavinění je tvořeno dvěma složkami a to složkou vědění a složkou vůle. „*Z jejich existence nebo absence vychází rozlišování dvou základních forem zavinění, a to zavinění z nedbalosti a zavinění úmyslné.*“¹² Přestupkový zákon rozlišuje dvě formy zavinění - úmysl a nedbalost. Úmysl se dále rozlišuje na přímý a nepřímý. Nedbalost se rozděluje na vědomou či nevědomou. Na rozdíl od trestního zákoníku, ale přestupkový zákon neupravuje tzv. hrubou nedbalost.

Podle mého názoru je základním ustanovením pro znak zavinění § 15 odst. 1 přestupkového zákona, který mimo jiné stanovuje, že postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Toto ustanovení totiž odlišuje pojetí zavinění v trestním právu. V trestním zákoníku konkrétně v § 13 odst. 1 je uvedeno, že k trestní

⁹ Srov. *průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (2. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 19. ledna 2018)* [online]. [cit. 2018-08-12]. Dostupný z: www.mvcr.cz/soubor/pruvodce-novou-upravou-prestupkoveho-prava.aspx.

¹⁰ Srov. JELÍNEK, J. Subjektivní stránka trestného činu. In: JELÍNEK, J. a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 216.

¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č.j. 5 As 35/2007.

¹² Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č.j. 5 As 35/2007.

odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.

Zvláštní zákon ojediněle vylučuje znak zavinění jako znak přestupku. Takový příklad lze nalézt v zákoně č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, kdy podle § 270 odst. 2 je uvedeno, že: „*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle tohoto zákona se nevyžaduje zavinění. Fyzická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.*“¹³

Odpovědnosti právnické osoby a podnikající fyzické osoby za přestupek se blíže věnuji v následující kapitole.

Fakultativní znaky skutkové podstaty přestupků

Jak je uvedeno v úvodu této kapitoly, přestupek - skutková podstata přestupku zahrnuje nejen obligatorní znaky, ale i znaky fakultativní. Fakultativní znaky jsou znaky, které nemusí být u všech skutkových podstat přestupku, například se jedná o místo činu, cíl či předmět útoku. Pokud však skutková podstata přestupku obsahuje jeden z těchto znaků, musí být tento znak splněn, aby se naplnila skutková podstata přestupku.

1.4. Materiální znak přestupku

V úvodu této kapitoly je uvedeno rozlišení znaků přestupku na formální znaky a materiální znak. Materiálním znakem se rozumí společenská škodlivost. Definice společenské škodlivosti není stanovena ani v přestupkovém zákoně ani v zákoně o některých přestupcích. Obecně je stanoveno, že společenskou škodlivostí je to, co je v rozporu s účelem právního řádu. Význam společenské škodlivosti vystupuje v praxi zejména ve dvou souvislostech. Předně je tomu tam, kde u konkurujících přestupků a trestných činů dochází k překrývání jejich formálních znaků. Jinými slovy řečeno, určité jednání by mohlo být posuzováno jako přestupek, nebo by mohlo být posuzováno jako trestný čin. Jako příklad uvedl doc. Mates „*přestupek na úseku zdravotnictví podle § 29 odst. 1 písm. d) předcházejícího zákona o přestupcích, který spočívá v padělání nebo úmyslné neoprávněné změně lékařské zprávy nebo zdravotního průkazu či zneužití lékařské dokumentace, který by mohl být posuzován jako trestný čin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 trestního zákoníku.*“¹⁴ Rozdíl mezi oběma delikty z pohledu společenské škodlivosti je kvantitativní. Na druhou stranu, ale může

¹³ Zákon č. 134/2016 Sb. ze dne 29. 4. 2016, o zadávání veřejných zakázek.

¹⁴ Srov. MATES, P. Přestupky. In: MATES, Pavel a kol. Základy správního práva trestního. 6. vyd. Praha: C.H. Beck, 2015, s. 63.

„jedna a táž skutková podstata být naplněna různým způsobem, jednotlivé prvky naplňují znaky takové skutkové podstaty různě a různou intenzitou, např. provedení činu je jiné, liší se kvantita následku, přistupují nebo odpadají určité okolnosti činu apod. Skutek je posuzován podle formálních znaků skutkové podstaty a teprve potom je zvažován i charakter a stupeň společenské škodlivosti.“¹⁵ Pokud skutek nedosahuje potřebného stupně společenské nebezpečnosti, nedojde vůbec ke spáchání přestupku.

1.5. Negativní vymezení přestupku

V předchozích částech této kapitoly jsem se věnovala pozitivnímu vyjádření přestupku. Negativní vymezení přestupku vychází rovněž z definice přestupku stanovené v § 5 přestupkového zákona a to, že „přestupkem je protiprávní čin pouze tehdy, nejde-li o trestný čin.“¹⁶ Otázkou je, která protiprávní jednání mají být trestným činem nebo správním deliktem. Právní nauka sice stanovila charakteristické rysy, hlediska či kritéria pro odlišení soudních a správních deliktů, ale nikdy zde nedošlo k vymezení objektivní obecně platné hranice mezi těmito delikty.¹⁷ Kritéria, kterými se podle právní nauky rozlišují soudní delikty od správních, jsou např. objekt deliktu, odlišné terminologické označení či závažnost deliktu a jiné.¹⁸

Objekt správních deliktů je v první řadě vymezen jako zájem na řádném výkonu veřejné správy a na plnění veřejnoprávních povinností, ale tímto objektem může být i ochrana v určitém rozsahu pro společenské vztahy a zájmy jako jsou např. osobnost člověka či rovnost lidí atd. Na rozdíl od soudních deliktů, které chrání základní hodnoty, na kterých je založen ústavní pořádek, osobnost lidí, jejich základní práva a svobody.

V rámci terminologického označení byly dříve označovány trestné činy jako tzv. kriminální činy, oproti správním deliktům, které se považovaly za „protiprávní činy.“¹⁹

Soudní a správní delikty lze v rámci již zmíněných kritérií, odlišovat i v míře závažnosti deliktu. Delikty s větší společenskou nebezpečností patří do soudní pravomoci, ale delikty s menší mírou škodlivosti patří do správní pravomoci.

Hranici mezi trestným činem a správním deliktem ovlivňuje celá řada možností, jako jsou např. tradice, typ státního zřízení či momentální politická situace. V jednom z nálezů Ústavního soudu je také řečeno, že zákonodárce přihlíží i ke kriminálně politickým kritériím jako je

¹⁵ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 99.

¹⁶ Srov. § 5 přestupkového zákona.

¹⁷ Srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 169.

¹⁸ Srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 170.

¹⁹ Srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013, s.170.

např. hledisko generální prevence, četnost výskytu deliktů v dané historické době či intenzitu rizika deliktního jednání a z toho plynoucí stupeň ohrožení spořádaného lidského soužití.²⁰

Naplní-li se příslušným jednáním skutková podstata přestupku i trestného činu, má vždy přednost odpovědnost za spáchání trestného činu. I *„takto podaný výklad vztahu přestupků a trestných činů však nemusí být v praxi bez problémů.“*²¹ Definice trestného činu je upravena v trestním zákoníku a to konkrétně v § 13 odst. 1, zde je stanoveno, že *„trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.“*²² Pojem trestného činu je založen na formálním pojetí. Formální pojetí trestného činu je v trestním zákoníku vyváženo zásadou subsidiarity trestní represe. Zásada subsidiarity trestní represe je stanovena v trestním zákoníku v § 12 odst. 2 takto: *„Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.“*²³

Ústavní soud se vyjádřil v jednom ze svých nálezů ke vztahu zásady subsidiarity trestní represe, trestní odpovědnosti a odpovědnosti za přestupky takto: *„Ačkoli v trestním právu, bezpochyby platí zásada subsidiarity trestní represe, vyjádřena v ustanovení § 12 odst. 2 TZ, tato má relevanci pouze ve vztahu k případům, kdy je možné jednání pachatele nepostihovat trestněprávními nástroji. Ústavní soud zdůrazňuje, že princip subsidiarity trestní represe nelze chápat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, pokud existuje paralelně nějaký jiný druh odpovědnosti za protiprávní jednání např. odpovědnost občanskoprávní, pracovněprávní, přestupková nebo kázeňská.“*²⁴

²⁰ Srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09.

²¹ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 105.

²² Srov. zákon č. 40/2009 z 8. 1. 2009, trestní zákoník.

²³ Srov. zákon č. 40/2009 z 8. 1. 2009, trestní zákoník.

²⁴ Srov. nález Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 1521/14, nález Ústavního soudu ze dne 26. července 2012, sp. zn. III. ÚS 1148/09.

2. Odpovědnost právnické osoby a podnikající fyzické osoby

S účinností přestupkového zákona došlo k zavedení právní fikce, kdy podle § 112 odst. 1 „*Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinární deliktů se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.*“²⁵ Důvodem, použité této fikce je vyhnout se opomenutí některých deliktů, jelikož podle § 5 přestupkového zákona je stanoveno mimo jiné, že přestupkem je protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen. Potřeba výslovného označení správního deliktu jako přestupku vychází z důrazu na právní jistotu adresátů i správních orgánů, aby bylo přesně vymezeno, který delikt je, či který není přestupkem.²⁶ Přestupky fyzických osob již takto označeny byly. Na rozdíl od tzv. jiných správních deliktů, které byly buď označeny za správní delikty, či jim chybělo jakékoliv označení a byly uvedeny v nadpisech typu „Pokuty“ či „Porušení právních povinností“. Mezi tzv. jiné správní delikty patří jiné správní delikty fyzických osob, jiné správní delikty právnických osob a jiné správní delikty podnikajících fyzických osob.

Předcházející úprava přestupkového práva, nezahrnovala odpovědnost právnické osoby ani odpovědnost podnikající fyzické osoby.

2.1. Odpovědnost právnické osoby za přestupek

Pojem právnické osoby, která je odpovědna za spáchání přestupku, není upraven přestupkovým právem a vychází se z občanského práva. Charakteristickými znaky právnické osoby jsou právní osobnost, majetková autonomie, organizační struktura či účel právnické osoby. Nyní bych se v krátkosti zastavila nad jednotlivými znaky právnické osoby.

Právní osobnost je pojem, jímž zákonodárce po rekodifikaci soukromého práva účinné od 1. 1. 2014 označuje právní subjektivitu. Právní osobností rozumíme způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti. Tato způsobilost není omezena pouze jen na práva a povinnosti v rámci předmětu činnosti právnické osoby, ale právnická osoba má stejně jako fyzická osoba generální (všeobecnou) způsobilost.

Pro právnickou osobu je charakteristická majetková autonomie, kdy majetkovou autonomii se rozumí, že majetek právnické osoby je oddělen od majetku členů, zakladatelů či jiných osob.

²⁵ Srov. § 112 odst. 1 přestupkového zákona.

²⁶ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 100.

Občanský zákoník rozlišuje právnické osoby práva veřejného, právnické osoby práva soukromého a smíšené právnické osoby. Právnické osoby práva veřejného jsou např. územní samosprávné celky, profesní komory, veřejné vysoké školy, státní vysoké školy, státní fondy, Všeobecná zdravotní pojišťovna nebo veřejné výzkumné instituce. Právnické osoby veřejného práva zpravidla byly zřízeny zákony, kterým tyto právnické osoby veřejného práva podléhají. Právnické osoby soukromého práva jsou například obchodní společnosti a družstva. Obchodní společnosti a družstva neboli obchodní korporace jsou upraveny především zákonem o obchodních korporacích. Právnické osoby smíšené jsou politické strany a politická hnutí, Česká národní banka, státní příspěvkové organizace, státní podniky, národní podnik Budějovický Budvar a další.²⁷

Všechny právnické osoby zmíněné ve dřívějším odstavci jsou subjekty, které podléhají odpovědnosti za přešupek. Základ odpovědnosti právnické osoby je spáchání přešupku, jehož znaky jsou vymezeny objektivní stránkou přešupku. Ke spáchání přešupku právnickou osobou není zapotřebí zavinění. Ke vzniku odpovědnosti tedy postačí samotné porušení nebo nesplnění stanovených povinností stanovených zákonem nebo povinností uložených na jeho základě. *„Na odpovědnost právnické osoby za přešupek nemá skutečnost, že právnická osoba vstoupila do likvidace nebo že je v úpadku, v zásadě žádný vliv. Rozhodnutím o úpadku, úpadce neztrácí právní povinnosti stanovené zvláštními zákony, zůstává jejich adresátem. Nelze tedy rozhodnout o tom, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna porušením povinnosti výlučně osobou insolvenčního správce, nikoli úpadcem, protože insolvenční správce není adresátem uložené povinnosti. Zákon nezakazuje zahájení řízení o přešupku po rozhodnutí o úpadku ani rozhodnutí o uložení sankce úpadci. Zahájení insolvenčního řízení a ustanovení insolvenčního správce však má významné procesní důsledky. Insolvenční správce je z titulu výkonu správy majetku úpadce způsobilý být účastníkem řízení o přešupku namísto úpadce.“*²⁸

Základ odpovědnosti právnické osoby je stanoven v § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešupky a řízení o nich a to, že *„právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přešupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přešupek považuje za osobu, jejíž jednání je přiřitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu, za*

²⁷ KUČEROVÁ, Helena. *Zákon o odpovědnosti za přešupky a řízení o nich a zákon o některých přešupcích: s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017, s. 131.

²⁸ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přešupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 140.

*porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.*²⁹

V dalším odstavci téhož paragrafu je stanoven taxativní výčet fyzických osob, které za právnickou osobu jednají a jejichž jednání je přičitatelné právnické osobě. Jsou jimi

- a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu,
- b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen,
- c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení,
- d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby,
- e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo
- f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.

Pokud ke spáchání přestupku vyžaduje zákon zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení pachatele, který je právnickou osobou, nemusí být zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení dány u fyzické osoby, která jedná za právnickou osobu.

Statutárním orgánem se rozumí orgán, jehož člen zastupuje právnickou osobu ve všech záležitostech. Statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, kterou zakladatelské právní jednání, zákon nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci nesvěří jinému orgánu právnické osoby. Ne všechny právnické osoby mají statutární orgán, v tomto případě právnickou osobu zastupuje stanovená osoba.³⁰ Příklad lze nalézt v zákoně o obcích, kdy obec zastupuje starosta.

Jiným orgánem právnické osoby je například likvidátor, který je výkonným orgánem obchodní společnosti od jejího vstupu do likvidace až do výmazu z obchodního rejstříku. Dalším příkladem jiného orgánu právnické osoby je valná hromada akciové společnosti. Právnické osoby mohou vedle orgánů upravených zákonem o obchodních korporacích zřizovat nepovinné fakultativní orgány.

Za právnickou osobu mohou jednat i její členové nebo zaměstnanci, a to v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci; obdobně to platí pro členy právnické osoby.

²⁹ Srov. § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

³⁰ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 143.

Zaměstnanci jsou oprávněni za právnickou osobu jednat také tehdy, když tak stanoví zákon, jsou k tomu zmocněni nebo jim byla udělena prokura.

Pod pojmem fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, se rozumí osoby použité právnickou osobou na základě smlouvy nebo i na základě jednorázového příkazu. Při tomto zastoupení nejednají fyzické osoby vlastním jménem a na vlastní riziko, ale provádí činnost podle příkazů a pokynů právnické osoby. Protiprávní jednání fyzických osob se přičítá právnické osobě.

Fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila. Jako příklad lze uvést jednání fyzické osoby, které soukromoprávní předpisy označují jako tzv. neoprávněné, nepřikázané jednání.³¹

2.2. Odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek

V rámci přestupkového práva se rozlišují jednotlivé subjekty, které se mohou dopustit přestupků. Již výše jsem zmínila odpovědnost fyzické a právnické osoby, nyní se zaměřím na odpovědnost podnikající fyzické osoby. Nejdříve bych ale pojem podnikající fyzické osoby vysvětlila a to využitím judikátu Městského soudu v Praze: *„Právní teorie rozlišuje osoby fyzické (lidské bytosti), jejichž způsobilost k právům a povinnostem (neboli právní subjektivita) vzniká jejich narozením a zaniká jejich smrtí, a osoby právnické, tedy umělé konstrukty, jakými jsou například obchodní společnosti, přičemž způsob jejich založení, vzniku, zrušení a zániku upravuje zákon. Tzv. podnikající fyzické osoby nejsou třetí kategorií v tomto systému, neboť jde o osoby fyzické, které jsou zároveň podnikateli (mají např. živnostenské oprávnění). Jestliže žalobce v době, kdy byl podnikající fyzickou osobou, spáchal správní delikt, za který byl následně postižen, bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, přestože již v době vydání rozhodnutí žalobce živnostenské oprávnění nevládnul. Co do subjektivity se vždy jedná o jeden právní subjekt, tj. fyzickou osobu žalobce.“*³²

V § 22 odst. 1 přestupkového zákona je stanoven základ odpovědnosti pro podnikající fyzickou osobu: *„Podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické*

³¹ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 144.

³² Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5 A 8/2010.

osobě.³³ Důvodová zpráva k tomuto paragrafu vysvětluje sousloví „při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním” a to tak, že „jde o obdobu spojení při činnosti nebo v přímé souvislosti s ní u právnické osoby - přizpůsobeno odlišné povaze (u právnické osoby je totiž nerozhodné, zda daný přestupek spáchala při podnikání nebo v přímé souvislosti s podnikáním).“³⁴ Dále důvodová zpráva uvádí k základu odpovědnosti podnikající fyzické osoby „Zákon ke vzniku odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek vyžaduje porušení právní povinnosti, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě. Důvodem pro takovou úpravu je skutečnost, že hmotněprávní ustanovení obsahující povinnost, jejíž porušení zakládá odpovědnost za přestupek, se často vztahuje obecně na fyzické osoby, přičemž rozlišení subjektů se následně provádí až v sankčních ustanoveních, a to formulacemi typu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že (...). A podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že (...), a to z důvodu právní jistoty, neboť podmínky odpovědnosti se v případě podnikajících fyzických osob odlišují od podmínek odpovědnosti běžných fyzických osob, zejména v otázce posuzování zavinění.“³⁵

Jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, pokud jednáající osoba:

- a) jednala při podnikání podnikající fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním nebo
- b) ku prospěchu nebo v zájmu podnikající fyzické osoby a
- c) porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.³⁶

V souvislosti s odpovědností podnikající fyzické osoby, je otázkou, zda jednou z podmínek pro vznik odpovědnosti podnikající fyzické osoby, která jednala sama, je přičetnost. Přestupkový zákon vymezuje pojem přičetnosti skrze definici nepřičetnosti a to u fyzické osoby. Otázkou je, zda ustanovení o nepřičetnosti fyzické osoby lze použít i pro podnikající fyzickou osobu. Jistou odpovědí může být judikát Nejvyššího správního soudu, kdy „Nejvyšší správní soud dovozuje, že i v tomto posuzovaném případě, kdy je stěžovatelka stíhána za porušení povinností, jehož se měla dopustit jako osoba samostatně výdělečná činná, je tzv. deliktní způsobilost stěžovatelky předpokladem pro její stíhání.“³⁷ Je však otázkou času, jaký pohled na

³³ Srov. § 22 odst. 1 přestupkového zákona.

³⁴ Srov. důvodová zpráva k návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [online]. [cit. 2018-05-10]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9N5FNVYS>.

³⁵ Srov. důvodová zpráva k návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [online]. [cit. 2018-05-10]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9N5FNVYS>.

³⁶ PRAŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 159 a násl.

³⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 4 Ads 67/2010.

danou problematiku bude mít správní soudnictví po provedené rekodifikaci správního trestání. Já se přikláním k názoru, že podnikající fyzická osoba je fyzickou osobou, jak jsem již definovala dříve a pokud tedy tato podnikající fyzická osoba jednala sama, může jednat v nepřičetnosti, kdy v době spáchání přestupku nemohla rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat, nelze jí tedy takové jednání přičítat k tíži.³⁸

U podnikající fyzické osoby je stanovena objektivní odpovědnost a to i v případě, že za podnikající fyzickou osobu jednala fyzická osoba a toto jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě. Městský soud ve svém výše citovaném judikátu dále tvrdí, že *„Rovněž není pochyb o tom, že odpovědnost žalobce jako fyzické podnikající osoby je odpovědností objektivní, což znamená, že není povinností správních orgánů zjišťovat a posuzovat subjektivní stránku věci. Objektivní odpovědnost však nelze ztotožňovat s odpovědností za výsledek. K tomu, aby byla vyvozena objektivní odpovědnost, musí být mimo jiné zjištěno, že došlo k protiprávnímu jednání a toto jednání naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu. Nepostačí tedy pouze zjištění, že byly objektivně uvedeny nesprávné údaje, je nutno zjistit, že tyto nesprávné údaje byly uvedeny v důsledku protiprávního jednání žalobce.“*³⁹ Jinými slovy řečeno nepřihlíží se k okolnostem subjektivní povahy, stačí pouze, že došlo k protiprávnímu jednání, příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem. Možnou odpovědí, proč je určena objektivní odpovědnost u podnikající fyzické osoby, lze nalézt i v judikatuře. V praxi často dochází k tomu, že porušení povinnosti je výsledkem činnosti fyzických osob, které jednají za podnikající fyzickou osobu a pro soud by bylo nákladné a zdlouhavé zjišťovat a dokazovat zavinění těchto osob.⁴⁰ Nejvyšší správní soud v jednom ze svých judikátů hovořil o objektivní odpovědnosti u fyzických podnikajících osob, stanovil toto: *„Důvodem pro výjimku z jinak platné zásady, že fyzické osoby odpovídají za trestná jednání na základě zavinění, je výše uvedená skutečnost, že pro tento druh deliktu je určujícím znakem charakter činnosti bez ohledu na povahu a postavení osoby, podmínky postihu proto nemohou být rozdílné.“*⁴¹

U objektivní odpovědnosti podnikajících fyzických osob se může uplatnit liberační důvod, tato osoba se tak zproští odpovědnosti. Jinými slovy, tato osoba neodpovídá za protiprávní stav vyvolaný událostí (příkladem může být povodeň).

³⁸ Srov. JEMELKA, Luboš. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář. V Praze: C.H. Beck, 2017, s. 186.

³⁹ Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 11 A 86/2014.

⁴⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 3 As 3/2003.

⁴¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 7 A 30/2002.

Podnikající fyzická osoba může svým jednáním porušit povinnost protiprávním jednáním. Podnikající fyzická osoba může být odpovědná za situace, kdy tak jednala fyzická osoba a toto její jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě. V § 22 odst. 3 přestupkového zákona je stanoven taxativní výčet fyzických osob, jejichž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě. V přestupkovém zákoně jsou tedy uvedeny tyto osoby:

a) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení,

b) fyzická osoba, která plní úkoly podnikající fyzické osoby,

c) fyzická osoba, kterou podnikající fyzická osoba používá při své činnosti a

d) fyzická osoba, která za podnikající fyzickou osobu jednala, jestliže podnikající fyzická osoba výsledku takového jednání využila.

3. Veřejný pořádek

3.1. Pojem veřejného pořádku

Pojem veřejného pořádku je velmi těžké vymezit. Všeobecný slovník právní z roku 1888 vykládá pojem veřejný pořádek:

„Tento zločin pojímá v sobě několik druhů;

1. dopouští se ho: kdo ruší pořádek

a) veřejně, tj. tím způsobem, že čin mohl být pozorován od úplně neurčitých osob (nál. kas. dv. ze dne 4. května 1885, sb. č. 783) nebo před více lidmi, kteří však nemusí býti současně přítomni (nál. kas. str. ze dne 23. března 1891, sb. č. 1431), nebo v tiskopisech, rozšířených spisech nebo vyobrazeních;

b) snaží se ponuknouti k opovržení nebo nenávisti k osobě císařově, proti jednotnému svazku státnímu císařství, proti formě vládní, správě státní nebo proti ústavě říšské (čl. II. zák. ze dne 17. února 1862 č. 8 ř. z. z roku 1863) nebo

c) vyzývá, podněcuje nebo svéstí hledí k neposlušnosti, vzepření se neb odporu proti zákonům, nařízením, nálezům neb opatřením soudů nebo jiných veřejných úřadů nebo k odepření daní nebo dávek uložených k účelům veřejným (viz čl. Pobuřování)

2. Téhož zločinu se dopouští, kdo snaží se založiti spolčení nebo svéstí hledí jiné k účastenství při něm nebo sám jakýmkoli způsobem se účastní takového spolčení, které si za účel vytklo některou činnost v odst. 1 lit. a,b, označenou...“⁴²

Další možností, jak se přiblížit obsahu pojmu veřejného pořádku, je podle mého názoru judikatura Nejvyššího správního soudu. Již prvorepublikový Nejvyšší správní soud v jednom ze svých judikátů definoval pojmy veřejný pokoj a řád, které byly upraveny v čl. 113 odst. 2 Ústavy z roku 1920. V nálezu Boh. adm.⁴³ 4488 se uzavírá, že se jedná: *„jednak souhrn právních norem a norem ethických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů*

⁴² Veselý, František Xaver a Jiří SPÁČIL. *Všeobecný slovník právní: příruční sborník práva soukromého I veřejného zemí na Radě říšské zastoupených, se zvláštním zřetelem na nejnovější zákonodárství a poměry právní Zemí Koruny české.* Praha: WoltersKluwer ČR, 2009, s. 438.

⁴³ Zkratkou Boh. Adm. se rozumí Sbírka nálezů nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

*je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající.*⁴⁴

Pojetí veřejného pořádku bylo zaměřeno na ochranu všech norem o jednáních, opominutích a stavech, jejichž zachování - přes rámec platného práva pozitivního - podle panujícího všeobecného názoru patří k nezbytným předpokladům zdárného lidského státoobčanského soužití.⁴⁵ Toto soužití ukládalo každému členu nutná omezení, bez nichž by toto soužití nebylo možné. Takové omezení musel každý snášet, jen v případě, že by se jednalo o porušování nad nutnou míru, bylo možné, aby zakročila policie a to v případě např. zlomyslnosti či šikaně. Takto to bylo upraveno především v nálezů vídeňského správního soudu Budw. A 7525. V kauze policejního zákazu mít v kleci na otevřeném okně slavíka, jehož tlukot prý ohrožoval sousedy.⁴⁶

Na ústavní úrovni se pojem veřejného pořádku objevil už v Ústavě z roku 1948 a to konkrétně v § 17, kdy byl tento pojem spojen se svobodou svědomí a vyznání. Je v něm stanoveno, že výkon práva volně provádět úkony spojené s jakýmkoli náboženským vyznáním nebo bezvyznáním nesmí být v neshodě s veřejným pořádkem ani dobrými mravy. V ústavě z roku 1950 byl pojem veřejného pořádku přetvořen do pojmu obecného zájmu. Obecný zájem patří stejně jako veřejný pořádek do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. Společným znakem těchto pojmů je jejich neurčitost, která se promítá do jejich obsahu i rozsahu.⁴⁷ Aplikovat v praxi neurčitý právní pojem, který nelze přesně vymezit či přesně definovat, závisí na odborném posouzení správního orgánu, který tak činí u každého jednotlivého případu. Zákodárce tak vytvořil veřejné správě prostor, aby zhodnotila, zda konkrétní situace může být subsumována pod rozsah takového pojmu či nikoli.⁴⁸

„Veřejný pořádek se osnova nepokouší blíže definovat, neboť to v právní normě není možné, stejně jako není možné právní normou definovat dobré mravy. Orientačně lze vyjít z pojetí, že veřejný pořádek není kategorie vlastní jen právu veřejnému, nýbrž že se jedná o kategorii prostupující celé právo, a že se jedná o pravidla, na nichž leží právní základy

⁴⁴ HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo: část všeobecná*. Praha: Melantrich, 1934. Vysokoškolské rukověti. Řada spisů právnických a hospodářských, s. 17.

⁴⁵ HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo: část všeobecná*. Praha: Melantrich, 1934. Vysokoškolské rukověti. Řada spisů právnických a hospodářských, s. 18.

⁴⁶ HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo: část všeobecná*. Praha: Melantrich, 1934. Vysokoškolské rukověti. Řada spisů právnických a hospodářských, s. 18.

⁴⁷ BAŽIL, Zdeněk. *Neurčité právní pojmy a uvážení při aplikaci norem správního práva: (se zvláštním zřetelem na judikaturu bývalého čsl. Nejvyššího správního soudu)*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1993, s. 32 a násl.

⁴⁸ KRÍŽOVÁ, Jana. *Veřejný zájem – pojem a jeho použití ve správním právu*. Parlamentní Institut. Leden 2015, duben 2016. Dostupný z: <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=103353>.

*společenského řádu zdejší společnosti.*⁴⁹ Takto definovaný veřejný pořádek poukazuje na to, že sám zákonodárce pojem veřejného pořádku nedefinuje. Tento pojem je velice obsáhlý a proniká jak do oblasti práva veřejného tak i soukromého.

Jak již bylo řečeno, definovat pojem veřejný pořádek je velmi obtížné. Patří do skupiny tzv. neurčitých právních pojmů. U neurčitých právních pojmů zákonodárce upustil z různých důvodů od právní definice a bude tedy záležet na orgánu, který aplikuje příslušný předpis, jak jej vyloží, jaký dá tomuto výrazu obsah atd.⁵⁰ Dalšími příklady neurčitých právních pojmů jsou bezpečnost, právem chráněný zájem, bezprostřední nebezpečí a jiné.

V odborné literatuře se rozlišuje pojem veřejného pořádku a to buď v užším, nebo v širším smyslu.

Pojetí veřejného pořádku v užším slova je zmíněno následovně, a to: *„Veřejný pořádek v užším slova smyslu je souhrn pravidel chování osob na veřejnosti, jejichž zachování nad rámec pravidel chování výslovně formulovaných v právních normách je, podle obecného přesvědčení, nutnou podmínkou spořádaného společenského soužití. Veřejný pořádek v užším slova smyslu vyjadřuje zároveň faktický stav skutečnosti, kde jsou uvedena pravidla v podstatě zachována.“*⁵¹ Čili se jedná o pravidla, která nejsou výslovně stanovená v právní normě, ale jsou právně závazná a to v případě, pokud dojde k splnění následujících podmínek.⁵²

1) Je důležité, aby se příslušná právní norma výslovně dovolávala veřejného pořádku. *„Právně neformalizovaná pravidla chování jsou totiž právně závazná jen v mezích právní normy. Neformulovaná pravidla chování nejsou pramenem práva, pramenem práva je však právní norma, která se na veřejný pořádek dovolává.“*⁵³

2) Právně závazná neformalizovaná pravidla chování jsou taková, která by měl podle obecného přesvědčení zachovávat každý a jsou pro každého závazná nejen morálně, ale i právně. U těchto pravidel ale nedochází ke vzniku bezprostředních právních závazků mezi jednotlivci,

⁴⁹ ELIÁŠ, Karel. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem*. Ostrava: Sagit, 2012. s. 61.

⁵⁰ MATES, Pavel. *Veřejný pořádek a jeho výklad. Moderní obec*. 1996, **1996**(9), s. 41-42.

⁵¹ LUKEŠ, Zdeněk. *Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 46.

⁵² LUKEŠ, Zdeněk. *Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 46.

⁵³ LUKEŠ, Zdeněk. *Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 46.

kteří by mohli jeden na druhém vymáhat a vynucovat. Jedná se o pravidla, která jsou určena státním a jeho orgánům, dojde-li k rušení veřejného pořádku.⁵⁴

3) Pod pojmem veřejného pořádku lze zahrnout jen ta pravidla chování lidí, které je nutno zachovat ve veřejném zájmu. Pokud jsou například ohroženy zájmy neurčitého počtu osob, lze hovořit o veřejném zájmu. Pojem veřejnosti je v tomto smyslu vykládán v souvislosti s místy veřejně přístupnými, jako jsou například ulice či náměstí. Veřejný pořádek tedy podle této podmínky nelze rušit jednáním v rodině či v uzavřeném prostoru bytu, pakliže ovšem hlasité jednání neproniká na veřejnost. Příkladem může být hlasitá hudba či hádky.

„Veřejný pořádek v širším slova smyslu zahrnuje jak chování lidí na veřejnosti obsažená v právních normách, tak i pravidla chování lidí, jež nejsou výslovně vyjádřena právně, pokud jejich zachování je podle obecného přesvědčení nutnou podmínkou společenského soužití. Veřejný pořádek v širším slova smyslu vyjadřuje zároveň faktický stav ve společnosti, kde jsou uvedené právní i neprávní normy v podstatě zachovávány.“⁵⁵

Otázkou je, zda je možné pojem veřejného pořádku v širším slova smyslu ztotožnit s počtem všech právních norem. V tomto zastávám názor, že tak nelze a každá osoba může pravidla chování lidí brát na veřejnosti různě. Příkladem může být i třeba kojení na veřejnosti. Určitou skupinu osob daný fakt nepohoršuje, ale existují i lidé, kterým takové jednání připadá nevhodné či dokonce pohoršující. V souhrnu lze říci, že nejde zahrnout všechna jednotlivá pravidla chování do pojmu veřejného pořádku. To co je pro někoho únosné, druhého pohorší.

3.2. Ochrana veřejného pořádku

Zajištění ochrany veřejného pořádku lze chápat jako věc celé společnosti. Jinými slovy je to postup, na kterém se kromě orgánu státu účastní i další orgány, instituce či občané. Ochrana veřejného pořádku lze pojmut jako normotvornou a výkonnou činnost směřující k zajištění veřejného pořádku právní regulací společenských vztahů⁵⁶. Na normotvorné činnosti se podílejí zejména zákonodárné sbory, které svojí zákonodárnou činností stanoví postavení všech subjektů společenských vztahů v oblasti veřejného pořádku, včetně jejich práv a povinností. Výkonná

⁵⁴ LUKES, Zdeněk. Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. *Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 46.

⁵⁵ LUKES, Zdeněk. Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. *Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 48.

⁵⁶ Srov. STEHLÍKOVÁ, Andrea. *Obec - veřejný pořádek a bezpečnost* [online]. 2009 Dostupné z: <https://theses.cz/id/0zz1e6/91601-452538665.doc>. Vedoucí práce Dalimila Gadasová.

činnost spočívá v dohledu nad dodržováním daných právních norem a v jejich vynucování, včetně ukládání sankcí.⁵⁷

3.2.1. Ochrana veřejného pořádku na úrovni obcí

Péče o veřejný pořádek je často spojován s tzv. místním pořádkem či jinými slovy místními záležitostmi veřejného pořádku, která náleží především obcím a jejich orgánům⁵⁸. V případě obcí spadá ochrana veřejného pořádku do samostatné působnosti obce, upravené v zákoně č. 128/2000 Sb. o obcích. V rámci zabezpečování záležitostí veřejného pořádku obcemi bude dále věnována pozornost vydávání obecně závazných vyhlášek obce a činnosti obecné policie.⁵⁹

3.2.1.1. Obecně závazné vyhlášky

Obecně závazné vyhlášky jsou místní právní předpisy, vydávané v rámci výkonu územní samosprávy (v samostatné působnosti), jimiž lze ukládat povinnosti.

Podle čl. 104 odst. 3 Ústavy České republiky mohou být obecně závazné vyhlášky vydávány v mezích (věcné, územní či osobní) působnosti obcí a krajů. Tedy v hranicích působnosti, kterou jako samostatnou vymezuje zákon o obcích a zákon č. 129/2000 Sb. o krajích (krajské zřízení). Případně zákon č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze (vydávání právních předpisů se při výkonu státní správy orgány územní samosprávy řídí režimem shodným jako u právních předpisů u orgánů státní správy).

Obecně závazné vyhlášky jsou jedním z projevů práva na samosprávu, kdy obce a kraje jsou samostatně spravovány svými orgány (zastupitelstvy), kterým i Ústava svěřuje právo upravovat právními normami věci, které patří pod jejich správu⁶⁰.

Obecně závazné vyhlášky musí v souladu se zákonným zmocněním obsahovat obecně závaznou úpravu, nikoli rozhodnutí v konkrétní věci. Také platí, že obsahem obecně závazných vyhlášek nemůže být upravena věc, která je vyhrazena zákonu. Rovněž důležité je, že obecně závazné vyhlášky nesmějí být v rozporu s právními předpisy vyšší právní síly, jako jsou například zákony.

⁵⁷ Srov. STEHLÍKOVÁ, Andrea. *Obec - veřejný pořádek a bezpečnost* [online]. 2009 Dostupné z: <https://theses.cz/id/0zz1e6/91601-452538665.doc>. Vedoucí práce Dalimila Gadasová.

⁵⁸ MADAR, Zdeněk. *Slovník českého práva*. 3. rozš. a podstatně přeprac. vyd. Praha: Linde, 2002, s. 1652.

⁵⁹ MADAR, Zdeněk. *Slovník českého práva*. 3. rozš. a podstatně přeprac. vyd. Praha: Linde, 2002, s. 1653.

⁶⁰ VOPÁLKA, V., POMAHAČ R. *Prameny správního práva* In: HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: obecná část*. 9. vydání. V Praze: C. H. Beck, 2016. Academia iuris (C. H. Beck), s. 48.

Pro posouzení předmětu úpravy obecně závazných vyhlášek vytvořil Ústavní soud tzv. test čtyř kroků. Ten spočíval v následujících čtyřech bodech:

1) zda byla dána pravomoc vyhlášku vydat a zda byl dodržen i zákonem stanovený postup přijetí a vyhlášení,

2) zda se pohybuje v hranicích zákonem vymezené samostatné působnosti,

3) zda nedošlo k zneužití svěřené působnosti a pravomoci

4) zda nejsou přijata pravidla „zjevně nerozumná“.

Důvodem, proč vznikl tzv. test čtyř kroků, je výklad čl. 104 odst. 3 Ústavy ve vztahu k čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Na rozdíl od nařízení nejsou obecně závazné vyhlášky prováděcím právním předpisem. Orgány územní samosprávy mohou ve své působnosti, která je zakotvena zákonem, upravovat formou obecně závazných vyhlášek záležitosti, které nepřekračují místní či regionální význam. Tyto místní předpisy se vztahují nejenom na občany příslušných obcí a krajů, ale také i na osoby, které mají vztah k danému území.

Obec může v samostatné působnosti ukládat povinnosti obecně závaznou vyhláškou a to v případech:

a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených,

b) stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány, či pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku,

c) k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně a k užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti,

d) stanoví-li tak zvláštní zákon.⁶¹

⁶¹ Srov. zákon č. 251/2000 Sb., ze dne 15. 5. 2000, zákon o obcích.

Příkladem posledně zmíněného případu, může být zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, kdy v § 24 odst. 2 zmíněného zákona je upraveno, že: „*Obec může obecně závaznou vyhláškou upravit pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezit prostory pro volné pobíhání psů.*“⁶²

V případě porušení povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou se fyzická, podnikající fyzická nebo právnická osoba dopouští přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Tato skutková podstata je v zásadě „*blanketní skutkovou podstatou, která odkazuje na obsah obecně závazných vyhlášek, kdy teprve v nich jsou formulovány povinnosti, jejichž porušení je sankcionováno.*“⁶³ Při porušení povinnosti uložené obecně závaznou vyhláškou je potřeba zjistit, zda tato povinnost není upravena v textu některého ze zákonů (např. zákon o některých přestupcích). V případě, že tato povinnost je již upravená v zákoně, tak by se zde neuplatnila právní zásada *lex superior derogat generali*, kdy podle této právní zásady dochází k aplikaci zvláštní skutkové podstaty před obecnou.⁶⁴ Tuto skutečnost potvrzuje i judikatura. Jako příklad lze uvést náleží Ústavního soudu, podle něhož skutková podstata přestupku proti pořádku v územní samosprávě má subsidiární povahu ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku proti veřejnému pořádku, konkrétně k tzv. záboru veřejného prostranství. Na základě tohoto náleží obec nemá zmocnění ke tvorbě samostatných skutkových podstat přestupků a je jen oprávněna, za zákonem daných předpokladů, ukládat stanovené povinnosti.⁶⁵ Jinými slovy řečeno není možné, aby stejné jednání, které je upraveno zákonem jako přestupek proti veřejnému pořádku podle § 5 zákona o některých přestupcích, obecně závazná vyhláška prohlásila za přestupek proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích.⁶⁶

3.2.1.2. Obecní policie

Obce v rámci udržování ochrany veřejného pořádku mohou zřizovat obecní policii. Tak je to stanoveno v zákoně o obcích a to konkrétně § 35a odst. 2. Orgán obce, který se zabývá procesem zřízení či případného rušení obecní policie je zastupitelstvo obce. Proces, jak má být obecní policie zřízena a její činnost upravuje zvláštní zákon a to zákon č. 553/1991 Sb. o obecní policii.

⁶² Zákon č. 246/1992 Sb., ze dne 29. 5. 1992, na ochranu zvířat proti týrání.

⁶³ BOHADLO, David, Lukáš POTĚŠIL a Jan POTMĚŠIL. *Správní trestání z hlediska praxe a judikatury*. V Praze: C. H. Beck, 2013. Právní praxe, s. 61.

⁶⁴ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 84.

⁶⁵ Srov. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 4 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06.

⁶⁶ Srov. STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 84.

Obecní policie je oprávněna činit úkony, které stanoví zákon o obecní policii. Mezi oprávnění strážníků patří např. požadovat vysvětlení, požadovat prokázání totožnosti, předvést osobu, odebrat zbraň a další. Další oprávnění strážníků obecní policie lze stanovit zvláštním zákonem, konkrétně přestupkovým zákonem. Jako příklad lze uvést, že v § 91 odst. 2 písm. e), kde je stanoveno, že *„napomenutí nebo pokutu příkazem na místě může kromě příslušného správního orgánu uložit strážník obecní policie za přestupek, jehož projednání je v působnosti obce ...“*⁶⁷

Obecní policie spolupracuje při provádění úkonů s dalšími orgány a to se státními orgány, Policií České republiky či orgány územních samosprávných celků. Spolupracuje s nimi na základě a v rozsahu stanoveným zákonem o obecní policii.

Obecní policie je tedy orgánem obce, který zřizuje na základě zákona zastupitelstvo obce. Obecní policie může vykonávat své svěřené úkoly na svém katastrálním území, na území jiné obce by tak mohla činit, pokud tak stanoví zákon o policii či zvláštní zákon.

V čele obecní policie je starosta, který ji řídí. V případě, kdy tak nečiní starosta, řídí obecní policii člen zastupitelstva obce, který byl zastupitelstvem obce pověřen. Zastupitelstvo obce může takto pověřit i určitého strážníka k výkonu plnění úkolu.

⁶⁷ Srov. zákon č. 553/1991 Sb. ze dne 30. 12. 1991, o obecní policii.

4. Skutkové podstaty přestupků proti veřejnému pořádku

4.1. Vymezení úpravy zákona o některých přestupcích

Úvodem této kapitoly věnuji pár vět zákonu o některých přestupcích a jeho systematice. Zmíněný zákon upravuje některé přestupky vyskytující se na různých úsecích veřejné správy, včetně druhu a výše správních trestů, které lze za jejich spáchání uložit. Tak je upraven předmět zákona o některých přestupcích.

Předchozí zákon o přestupcích obsahoval jednotlivé skutkové podstaty přestupků ve zvláštní části. Zákon o některých přestupcích převzal část skutkových podstat upravených předcházejícím zákonem o přestupcích. Jedná se o skutkové podstaty, pro které neexistuje v jiných zákonech adekvátní právní úprava, nebo jinými slovy, ve kterých chybí úprava odpovídajících právních povinností, jejichž porušení je znakem skutkové podstaty přestupku. Zbylé skutkové podstaty, které byly obsaženy v zákoně o přestupcích, se pomocí tzv. „změnového“⁶⁸ zákona převedly do zákonů, v nichž jsou stanoveny povinnosti, jejichž porušení je znakem převáděných skutkových podstat.⁶⁹

Zákon o některých přestupcích tedy upravuje tyto oblasti

- přestupky proti pořádku ve státní správě vyskytující se na více úsecích státní správy,
- přestupky na úseku všeobecné vnitřní správy,
- přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě,
- přestupky proti veřejnému pořádku,
- přestupek křivého vysvětlení, přestupky proti občanskému soužití,
- přestupky proti majetku,
- přestupky na úseku podnikání,
- přestupky na úseku porušování práv k obchodní firmě a
- přestupek na úseku zdravotnictví.

⁶⁸ Srov. zákon č. 183/2017 Sb., ze dne 28. 6. 2017, kterým se mění zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

⁶⁹ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 981.

4.2. Právní úprava přestupků proti veřejnému pořádku

Zaměřím – li se nyní na právní úpravu přestupků proti veřejnému pořádku, tak je třeba říci, že předcházející zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích upravoval přestupky proti veřejnému pořádku v § 47, § 47 b a § 48 zákona o přestupcích. Výčet skutkových podstat byl především upraven v § 47 zákona o přestupcích, který obsahoval následující skutkové podstaty jako např. neuposlechnutí výzvy úřední osoby, porušení nočního klidu a jiné. Ustanovení § 47b zákona o přestupcích, které obsahovalo skutkové podstaty spočívající např. v neoznačování budov a ulic a narušování vzhledu obce, byly přemístěny do zákona o obcích a do zákona o hlavním městě Praze.⁷⁰

Ustanovení § 48 zákona o přestupcích upravovalo skutečnost, kdy přestupkem proti veřejnému pořádku bylo porušení i jiných povinností, než těch, které byly upraveny v § 47 zákona o přestupcích a to pokud tak stanovil zvláštní právní předpis. Jednalo se tedy o subsidiární ustanovení či jinak označenou tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku proti veřejnému pořádku. Tato skutková podstata se tedy mohla naplnit, pokud došlo k porušení povinnosti stanovené zvláštním právním předpisem, tím že by byl porušen nebo ohrožen veřejný pořádek. Pro příklad zde uvádím § 15 zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Toto ustanovení upravovalo, že osobám, které jsou zjevně pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek a jsou ve stavu, při kterém bezprostředně ohrožují veřejný pořádek nebo majetek, se zakazuje vstupovat do prostor např. do veškerých prostředků veřejné dopravy. Tento zákon byl zrušen a nahrazen zákonem č. 65/2017 Sb. o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Ustanovení § 48 bylo pro svoji obsoletní povahu zrušeno.⁷¹

Nyní jsou přestupky proti veřejnému pořádku zakotveny v § 5 zákona o některých přestupcích. Určitou výjimku tvoří jedna skutková podstata, která se nachází ve zvláštním zákoně a to v zákoně č. 185/2001 Sb. o odpadech. Jedná se o skutkovou podstatu spočívající v neoprávněném založení skládky.⁷² K této skutečnosti uvádí důvodová zpráva následující: „Přestupky proti veřejnému pořádku stanovené v § 47 odst. 1 zákona o přestupcích přebírá zákon o některých přestupcích. Podle důvodové zprávy není třeba okruh jednání, která mají být postihována, nijak rozšiřovat. Pouze skutková podstata přestupku „neoprávněného založení

⁷⁰ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 89.

⁷¹ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 89.

⁷² JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1012.

skládky“ bude přesunuta do zákona č. 181/2001 o odpadech.“⁷³ Další podstatnou změnou, která se stala v právní úpravě přestupků proti veřejnému pořádku, bylo zakotvení nové skutkové podstaty, která se týká znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci (viz dále).

Objektem skutkových podstat přestupků proti veřejnému pořádku je primárně veřejný pořádek. Druhovými objekty těchto skutkových podstat mohou být příkladně zájem na ochraně nočního klidu, mravnosti, čistoty a obecného užívání veřejného prostranství a další.⁷⁴

Přestupky proti veřejnému pořádku nelze spáchat ve stádiu pokusu a za pachatele se nepovažuje organizátor, návodce nebo pomocník (tak je upraveno v § 13 přestupkového zákona), jelikož to ustanovení § 5 zákona o některých přestupcích neupravuje.⁷⁵

V rámci rekonstrukce přestupkového práva došlo v oblasti přestupků proti veřejnému pořádku k rozšíření odpovědnosti za přestupek, kdy podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o některých přestupcích je stanoveno, že se přestupku proti veřejnému pořádku může dopustit právnická osoba a fyzická osoba podnikající. Jedná se o skutkové podstaty

- a) rušení nočního klidu,
- b) znečištění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně prospěšného zařízení či zanedbání povinnosti úklidu veřejného prostranství,
- c) poškození nebo neoprávněné zabránění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně prospěšného zařízení, jde-li o případy, které nelze postihnout podle jiných zákonů a další.

Na základě subjektivní stránky těchto přestupků lze říci, že téměř u všech přestupků, kterých se dopustí fyzická osoba, postačí k jejich naplnění nedbalost.⁷⁶ V případě, že se přestupku dopustila právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se subjektivní stránka nezjišťuje.

4.3. Neuposlechnutí výzvy úřední osoby

Tuto skutkovou podstatu lze nalézt v § 5 odst. 1 písm. a), zákona o některých přestupcích. Tohoto přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že neuposlechne výzvy úřední

⁷³ Srov. důvodová zpráva k č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2016. [cit. 2018-08-23]. ASPI ID LIT209403CZ.

⁷⁴ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1012 a násl.

⁷⁵ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 90.

⁷⁶ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 90.

osoby při výkonu její pravomoci. Objektem skutkové podstaty neuposlechnutí výzvy úřední osoby je řádný výkon veřejné správy, respektive potřeba respektování autority úřední osoby.⁷⁷ Zákon o některých přestupcích neupravuje definici úřední osoby; ta je obsažena v trestním zákoníku a to konkrétně v § 127 odst. 1 trestního zákoníku. Za úřední osobu se považuje soudce, státní zástupce, prezident České republiky, člen vlády České republiky, poslanec nebo senátor České republiky, člen vlády České republiky nebo jiná osoba zastávající funkci v jiném orgánu veřejné moci, člen zastupitelstva nebo odpovědný úředník územní samosprávy, orgánu státní správy nebo jiného orgánu veřejné moci, příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie, soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonaných z pověření soudu nebo státního zástupce, notář při provádění úkonů v řízení o dědictví jako soudní komisař, finanční arbitr a jeho zástupce, fyzická osoba, která byla ustanovena lesní stráží, stráží přírody, mysliveckou stráží nebo rybářskou stráží, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používá přitom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Na základě správního řádu za úřední osobu podle § 14 odst. 1 tohoto zákona lze považovat každou osobu bezprostředně podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu.⁷⁸

Úřední osoba činí výzvu při výkonu její pravomoci a to na základě zákonného zmocnění. Tato výzva musí být určitá a musí z ní vyplývat pro danou osobu povinnost něco konat, něčeho se zdržet nebo něco strpět. Podle mého názoru je tedy výkon pravomoci úřední osoby chráněn, pokud činí výzvu při výkonu její pravomoci a na základě zákonného zmocnění. Musí jít o příklad nikoli jakéhokoli úkonu a nikoli jakékoli výzvy, ale právě jen takové výzvy, kterou úřední osoba činí v rámci výkonu veřejné moci na základě zákona a ze které vyplývá pro dotčenou osobu určitá povinnost.

Výzva je nástrojem orgánu veřejné moci. Definici výzvy lze vyjádřit jako faktický pokyn spočívající ve vyslovení zákazu nebo příkazu určitého jednání, které je adresát povinen respektovat, jemuž nepředchází žádné formální řízení.⁷⁹ Nejvyšší správní soud uvedl, že okamžikem podřízení se výzvě se rozumí okamžik, kdy vyzývaný subjekt splní výzvou uloženou povinnost, např. něco koná, něčeho se zdrží či něco strpí.⁸⁰

Podstata neuposlechnutí výzvy spočívá v nesplnění povinnosti, která byla výzvou uložena. V právu lze najít i pojem kvalifikované výzvy. Jedná se o výzvu, jejichž náležitosti jsou

⁷⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č.j. 9 As 11/2007.

⁷⁸ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1014.

⁷⁹ Srov. STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 92.

⁸⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č.j. 1 As 180/2012.

stanoveny zvláštními právními předpisy. Jako příklad lze uvést § 18 odst. 3 zákona o obecní policii, kdy je povinností strážníka obecní policie před použitím donucovacích prostředků vyzvat osobu, proti které zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání a to slovy „jménem zákona“. Činí tak s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků. Jistou výjimkou je situace, kdy je ohrožen život či zdraví osoby a zákrok nesnese odkladu. V tomto případě povinnost kvalifikované výzvy neplatí.

Zvláštní předpisy upravují i možnost učinit výzvu úřední osoby a to jinak, než verbálně. V zákoně o obecní policii § 15 odst. 1; je stanoveno: *„vyžaduje-li to plnění úkolů obecní policie, je strážník oprávněn přikázat každému, aby na nezbytně nutnou dobu nevstupoval na strážníkem určená místa nebo se na nich nezdržoval nebo po dobu nezbytně nutnou setrval na určeném místě, hrozí-li závažné ohrožení zdraví nebo života. Každý je povinen příkazu strážníka uposlechnout... Je-li jako technický prostředek použit pás s názvem obce a nápisem „zákaz vstupu“, pás s nápisem „obecní policie“ a „zákaz vstupu“ nebo pás s nápisem „městská policie“ a „zákaz vstupu“, jde o příkaz ve smyslu tohoto ustanovení.“⁸¹*

Je povinností každé osoby uposlechnout výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci bez ohledu na vlastní soukromý názor, kdy by nejdříve zhodnotila zákonnost postupu úředních osob a teprve poté se sama rozhodla, zda pokynu úřední osoby uposlechne či ne.⁸² Ústavní soud také stanovil ve svém nálezu, že: *„i za předpokladu, že by byl postup strážníků nesprávný, bylo povinností stěžovatele podřídit se jejich výzvě s tím, že si na jejich postup mohl posléze stěžovat písemným podáním.“⁸³*

Některé zákony obsahují speciální skutkové podstaty, které mají aplikační přednost před přestupkem neuposlechnutí výzvy úřední osoby stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Příkladem může být zákon č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. V tomto zákoně je upraven přestupek podle § 125 c odst. 1 písm. d) který uvádí, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) citovaného zákona odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.⁸⁴

⁸¹ Srov. zákon č. 553/1991 Sb. ze dne 30. 12. 1991, o obecní policii.

⁸² Nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. ÚS I. ÚS 263/1997.

⁸³ Nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. ÚS III. ÚS 480/2006.

⁸⁴ Srov. zákon č. 361/2000 Sb., ze dne 19. 10. 2000, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů.

4.4. Přestupek znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci

V zákoně o některých přestupcích je zakotveno, jako nová skutková podstata přestupku, znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Účel a důvod této skutkové podstaty vysvětluje důvodová zpráva tak, že: „*spočívá v zajištění ochrany zájmu na udržení vážnosti a autority orgánů veřejné moci, jednajících prostřednictvím příslušných úředních osob, ať už se jedná o policisty, zaměstnance obecních úřadů ..., dotčené osoby jsou v intenzivním styku s občany, mnohdy i problematického chování a čelí často urážkám či napadání z jejich strany, bez odpovídající zákonné ochrany.*“⁸⁵ Podle důvodové zprávy by tato skutková podstata měla dále směřovat například i na obtížně řešitelné jednání některých řidičů, kteří za účelem zdržení úředních úkonů nepravdivě obviní úředníka či policistu z ovlivnění alkoholem či jiného závadného jednání, aby se vyhnuli kontrole či jinému úkonu. Důsledkem nerespektování orgánů veřejné moci při jejich výkonu je samotné ohrožení podstaty fungování státu. Objektem této skutkové podstaty je hladký a nerušený výkon veřejné správy a k tomu nezbytné zajištění dostatečné autority a vážnosti úředních osob při výkonu jejich pravomoci.

Při výkladu přestupků proti veřejnému pořádku je důležité zmínit, že oproti např. přestupkům proti občanskému soužití je objektivní stránka skutkové podstaty znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci formulována obecněji prostřednictvím neurčitěho právního pojmu, a to „znevážení postavení“. Tato skutková podstata neobsahuje demonstrativní výčet jednání, které by mohlo naplňovat právní normu na rozdíl např. od jednotlivých skutkových podstat přestupků proti občanskému soužití. Zákonodárce přenechal doktríně, a hlavně judikatuře, výklad neurčitěho pojmu „znevážení postavení“.

Tato skutková podstata přestupku má především chránit řádný výkon veřejné správy. Jinými slovy tedy ne primárně osobnost úřední osoby, jak je upraveno v jednom z přestupků proti občanskému soužití, ublížení na cti. Z tohoto důvodu je tato skutková upravená v přestupcích proti veřejnému pořádku.⁸⁶

Jednání, která ve vztahu k úředním osobám budou postihována jako protiprávní a která budou naplňovat tuto skutkovou podstatu, budou podle zákonodárce následující: urážky, vydání

⁸⁵ Srov. důvodová zpráva k návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [online]. [cit. 2018-04-04]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9N5FNVYS> .

⁸⁶ Srov. stanovisko k návrhu poslanců Martina Plíška, Miroslava Kalouska, Františka Laudáta a dalších na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (sněmovní tisk č. 906) [online]. [cit. 2018-08-25]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/KORNAE9DH9DZ> .

v posměch, vyhrožování, nepravdivé obvinění z protiprávního (či jiného závadného) jednání, schválnosti nebo jiné hrubé jednání.⁸⁷

Jako urážku v tomto slova smyslu lze chápat vulgární nadávku, ironickou poznámku či i zesměšňující či ponižující gesta a výroky. Cílem urážek je „znevážit postavení“ úřední osoby při výkonu její pravomoci. Pojem „znevažující“ lze v tomto smyslu chápat jako jednání, které je v rozporu s obecně uznávanými zásadami slušnosti uplatňovanými v běžném mezilidském chování.

Schválností je v daném kontextu protiprávní jednání, které obsahuje různé projevy hrubého jednání, uskutečněné s cílem narušit nebo znesnadnit výkon veřejné správy.

Objektivní stránkou přestupku je především snaha zákonodárce postihnout ta protiprávní jednání, která nejsou postihnutelná podle jiných právních předpisů. Pod tuto skutkovou podstatou přestupku nelze zahrnout jednání spočívající ve fyzickém napadení úřední osoby; tato jednání jsou již upravena v rámci trestního práva. Jistou výjimkou lze chápat fyzické napadení, které bylo provedeno v minimální míře intenzity např. úchop za oděv či odstrčení. Takové jednání by se dalo podřadit pod pojem „jiného hrubého jednání“. Jiným hrubým jednáním by úřední osoba ale neutrpěla žádné zranění, které by mohlo naplnit jinou skutkovou podstatu trestného činu.

Je podstatné zmínit, že tato skutková podstata je postavena jako speciální, dá se tedy říci, že bude poskytovat ochranu pouze úředním osobám „při výkonu jejich pravomoci“. Sousedství „při výkonu jejich pravomoci“ znamená, že v tomto případě neposkytuje ochranu přirozeným osobnostním právům člověka, ale poskytuje veřejnoprávní ochranu orgánu, který daná úřední osoba v souvislosti s výkonem své pravomoci vykonává.

Přestupek znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci je přestupek, kterého se může dopustit pouze fyzická osoba. Existuje i názor, že by se teoreticky tohoto přestupku mohla dopustit i právnická osoba. Příkladem by mohla být situace, kdy se jednání dopustí prostřednictvím vyvěšení urážlivých výroků na adresu konkrétních úředních osob v prostorách provozoven, kde tyto úřední osoby pravidelně vykonávají kontrolu. Zákonodárce však tento názor toho času neakceptuje.

⁸⁷ Srov. VŠETIČKA, Pavel. Nový přestupek znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2016. [cit. 2018-03-02]. ASPI ID LIT217123CZ.

Ke spáchání toho přestupku postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslu. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích není úmyslné zavinění výslovně uvedeno.

4.5. Maření vykázaní ze společného obydlí

Tato skutková podstata přestupku spočívá v tom, že fyzická osoba maří vykázaní ze společného obydlí provedené podle zákona o Policii České republiky nebo rozhodnutím soudu o předběžném opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí podle zákona o zvláštní řízení soudních.

Objektem zmíněného přestupku je zájem na řádném výkonu Policie ČR (Policie zde zajišťuje ochranu obětem „domácího násilí“) a dále zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů o předběžném opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí.⁸⁸

Důvodová zpráva vysvětluje, že: „*tato skutková podstata reflektuje výkladové obtíže při postihu maření policejního vykázaní a mezeru v zákoně, která neumožňuje postihovat jako přestupek maření vykázaní soudního. Navržená úprava se inspiroje zněním § 337 odst. 2 trestního zákoníku*“.⁸⁹

Zákon o Policii ČR upravuje v § 44 odst. 1 oprávnění policisty vykázat osobu z bytu či domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista tak činí na základě zjištěných skutečností, především s ohledem na předcházející útoky, a pokud lze předpokládat, že se daná osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě či zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti. Vykázaná osoba je povinna neprodleně opustit prostor vymezený policistou v potvrzení o vykázaní, zdržet se vstupu do stanoveného prostoru či zdržet se styku nebo navazování kontaktu s ohroženou osobou. Vykázaná osoba má dále povinnost vydat policistovi na jeho výzvu všechny klíče od společného obydlí, které drží.

Již výše jsem v souvislosti s výkladem části důvodové zprávy zmínila také skutkovou podstatu zakotvenou v trestním zákoníku a to konkrétně v § 337 odst. 2. Znění této skutkové podstaty je následující: „..., *kdo se dopustí závažného nebo opakovaného jednání, aby zmařil vykázaní provedené podle jiného právního předpisu nebo rozhodnutí o předběžném opatření*

⁸⁸ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 103.

⁸⁹ Důvodová zpráva k č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2016. [cit. 2018-08-23]. ASPI ID LIT209403CZ.

soudu, kterým se ukládá povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj nebo povinnost zdržet se styku s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním.“⁹⁰ Rozdíl mezi touto skutkovou podstatou trestného činu a skutkovou podstatou právě projednávaného přestupku spočívá ve skutečnosti, kdy k naplnění skutkové podstaty trestného činu je nezbytné, aby se pachatel úmyslně dopustil závažného a opakovaného jednání a aby zmařil vykazání nebo předběžné opatření soudu.

Z hlediska subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku maření vykazání ze společného obydlí postačí nedbalost, není tedy třeba úmyslu. Tedy se jedná o méně intenzivní jednání než u trestného činu stanoveného v § 337 odst. 2 trestním zákoníku.

Mnozí si dříve pokládali otázku, zda nezávažné a ojedinělé jednání spočívající ve zmaření vykazání provedené podle jiného právního předpisu nebo rozhodnutí o předběžném opatření soudu lze podřadit pod přestupek proti veřejnému pořádku spáchaného neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Otázkou zůstávalo, zda jakékoliv porušení povinností uvedených v § 45 odst. 1 zákona o Policii ČR je přestupkem proti veřejnému pořádku ve smyslu neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci či v případě porušení povinnosti vydat policistovi na jeho výzvu všechny klíče od společného obydlí, které drží, kdy je však nutné předtím poučení o následcích neuposlechnutí výzvy. V ostatních případech by se jednalo o spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby pouze, pokud nesplnění konkrétní povinnosti předcházela faktická výzva policisty. Tedy k spáchání tohoto přestupku by nemohlo dojít, pokud by vykázaná osoba nebyla přítomna. Poté, co došlo k zavedení skutkové podstaty maření vykazání ze společného obydlí je tedy zřejmé, že tohoto přestupku se dopustí fyzická osoba, která maří vykazání ze společného obydlí provedené podle zákona o Policii České republiky nebo rozhodnutí soudu o předběžném opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí podle zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních. Takové jednání není závažné (nedosahuje intenzity pro spáchání trestného činu § 337 odst. 2 trestního zákoníku) nebo není opakované.

4.6. Porušení nočního klidu

Skutková podstata přestupku porušení nočního klidu spočívá v jednání fyzické osoby, která poruší noční klid podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o některých přestupcích.⁹¹ Přestupku

⁹⁰ Srov. zákon č. 40/2009 z 8. 1. 2009, trestní zákoník.

⁹¹ Srov. § 5 odst. 1 d) zákona o některých přestupcích.

porušení nočního klidu se může kromě fyzické osoby dopustit i právnická osoba a podnikající fyzická osoba.

Objektem tohoto přestupku je tedy zájem na dodržování doby nočního klidu.

Pojem nočního klidu v zákoně o některých přestupcích ani v jiném předpise není upraven. Obecně lze říci, že se jedná o určitý pokojný stav na určitém místě a v konkrétní dobu, na jehož zachování má společnost zájem.⁹² Na druhou stranu zákon o některých přestupcích upravuje dobu nočního klidu a to v § 5 odst. 6, kdy je stanoveno, že: „*dobou nočního klidu se tak rozumí doba od dvacáté druhé do šesté hodiny.*“⁹³ Tuto dobu lze ve výjimečných případech upravit obecně závaznou vyhláškou. Důvodem, kdy lze obecně závaznou vyhláškou upravit dobu nočního klidu jsou například slavnost nebo obdobná společenská nebo rodinná akce. Pojem slavnost nebo obdobná společenská nebo rodinná akce je zmíněná v zákoně o některých přestupcích, ale chybí zde definice či vymezení, co si pod tímto pojmem představit. Podle některých se bude jednat o relativně široký okruh akcí, pro které bude charakteristické shromáždění skupin jednotlivců, jež je motivováno společnými zájmy.⁹⁴

Možnou podobnost s pojmem „slavnosti nebo obdobné společenské nebo rodinné akce“ lze najít s pojmem „jiná společenská akce“, který je upraven v trestním právu. Na základě odborné literatury lze definovat „jinou společenskou akci“ tak, že obsahuje nejen sportovní a kulturní akce, jak vymezuje trestní zákoník, ale i akce jiného druhu, které uspokojují společenské potřeby či napomáhají k sociální interakci. Příklady jiných společenských akcí jsou diskotéky, plesy, lidové zábavy, svatby atd.⁹⁵

Vymezení doby nočního klidu a možností, kdy lze obecně závaznou vyhláškou zkrátit dobu nočního klidu, se zabýval i Ústavní soud, který ve svém nálezu stanovil, že: „*Z ustanovení věty druhé § 47 odst. 3 zákona o přestupcích vyplývá, že veřejný zájem, jakým je nerušený odpočinek v noční době, má být zájmem na udržení místních tradic a na upevňování mezilidských vazeb skrze hlasité noční aktivity převážen toliko ve výjimečných případech. Tyto výjimečné případy, kdy se doba nočního klidu stanoví jako kratší nebo žádná, je třeba vymezit natolik určitě, aby lidé v obci žijící mohli počet a rozložení potenciálně částečně či úplně probdělých nocí v roce předvídat, tj. buď konkrétním datem, datovatelným obdobím, či událostí,*

⁹² STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 107.

⁹³ Srov. § 5 odst. 6 zákona o některých přestupcích.

⁹⁴ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1021.

⁹⁵ GRÍVNA, Tomáš. *Zákaz vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce*. In ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2012. Velké komentáře, s. 965.

*jejíž datum je pro osoby žijící v obci předvídatelné. Vymezení výjimečných případů, kdy je doba nočního klidu stanovena dobou kratší, než stanoví zákon, nelze vázat na konkrétního pořadatele akce, byť by jím byla obec samotná.*⁹⁶

Přiměřenost či nepřiměřenost rušení nočního klidu hodnotí správní orgán na základě správního uvážení, které získá především ze svědectví strážníků, kteří zasahovali na místě či jiných očitých svědků. Městský soud v Praze v jednom ze svých rozhodnutí uvedl, že přesné měření hluku, které je způsobeno nestandardním a nahodilým jednáním fyzické osoby, která ruší noční klid, je mnohdy objektivně i metodicky zcela nemožné. Podle zákona o přestupcích č. 200/1990 v § 47 odst. 1 písm. b), se měření intenzity hluku neprovádí. Přiměřenost či nepřiměřenost hodnotí správní orgán sám na základě získaných podkladů.⁹⁷

Jak jsem již na začátku vymezení této skutkové podstaty zmínila, tak se tohoto přestupku může dopustit fyzická, podnikající fyzická osoba a právnická osoba. Podle § 5 odst. 1 písm. d) není výslovně stanovena přítomnost úmyslu, proto postačí zavinění v nedbalosti. U odpovědnosti fyzické osoby postačí nedbalost nevědomá.⁹⁸

4.7. Vzbuzení veřejného pohoršení

Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o některých přestupcích se přestupku dopustí, fyzická osoba tím, že vzbudí veřejné pohoršení. Na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze říci, že: *„jedná se o skutkovou podstatu, v níž právní pravidlo chování odkazuje na pravidlo mimoprávního normativního systému. Přestupek spočívá v jednání, které vzbudí veřejné pohoršení. „Pohoršení“ je pojmem z oboru mravnosti jako normativního systému. Právo a mravy, ač sociologicky v mnoha ohledech vycházejí ze stejného základu, tj. ze vztahů vytvářejících se v lidské společnosti, a sledují v nejobecnější rovině obdobný cíl, tedy regulaci společenských vztahů pravidly „správného“ (dovoleného, resp. nedovoleného či žádoucího, resp. nežádoucího) chování, a to především za účelem zachování existence lidské společnosti, je třeba je chápat jako dva autonomní normativní systémy. Mravy (související s morálkou, morálními pravidly, morálním cítěním a obecně představami lidí o tom, co v lidském chování je*

⁹⁶Srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/16.

⁹⁷ Srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, sp. zn. 1 A 12/2012 a JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1023 a násl.

⁹⁸Srov. JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1024. a KUČEROVÁ, Helena. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích: s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017, s. 759.

správné a co ne) se však do jistých oblastí práva zřetelně promítají. Odraz morálních pravidel lze nalézt např. v katalogu lidských práv, v řadě skutkových podstat trestných činů, v základních pravidlech spravedlivého procesu i v řadě právních zásad, např. ochrana dobré víry, poctivosti aj. Na druhé straně však obsahuje řadu pravidel chování, jež jsou sama o sobě morálně indiferentní a jejichž porušení se může stát nemravným teprve v kontextu s jinými pravidly, např. pravidlo, že v České republice se na silnici jezdí vpravo. Někdy je porušení mravních pravidel jednáním protiprávním, jindy nikoli. Aby porušení morálních pravidel bylo zároveň porušením práva, musí z práva plynout, že tomu tak má být. V takovém případě je součástí práva i obsah morálních pravidel, na něž právo odkazuje, a správní orgán, resp. soud, je povinen vyložit, co je jejich obsahem. Ve veřejném právu se postihují zpravidla jen nezávažnější a pro společnost potenciálně nejnebezpečnější typy nemravního jednání. Jde-li o veřejnoprávní sankční právo, jako je tomu např. u práva přestupkového, je k ochraně právní jistoty jednotlivců a kvůli předvídatelnosti právní regulace třeba, aby odkaz práva na jiný normativní systém byl dostatečně konkrétní. Rovněž je nezbytné v pochybnostech vykládat obsah morálních pravidel, jež mají spadat do rozsahu použitelnosti takové odkazovací normy, a tedy být podkladem pro potrestání, v pochybnostech ve prospěch osoby, jež má za veřejnoprávní delikt odpovídat.“⁹⁹

Mezi neurčité právní pojmy kromě veřejného pořádku patří i veřejné pohoršení. Obsah pojmu veřejné pohoršení určuje správní orgán, který posléze posuzuje, zda skutkový děj, který se odehrál, je možné podřadit pod zmíněnou skutkovou podstatu. Nejvyšší správní soud v jednom ze svých rozhodnutí stanovil podmínky naplnění skutkové podstaty přestupku veřejného pohoršení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba naplnit trojici znaků, a to: musí být spácháno veřejně, tedy na místě veřejně přístupném, dále jednání musí subjektivně pohoršovat zpravidla (ne nutně pokaždé) více než dvě osoby, které budou tomuto jednání obvykle současně přítomny a nakonec musí být v rozporu s tím obsahem mravnosti, na němž se společnost shodne v daném čase a místě konsenzem.¹⁰⁰

Nyní bych se ráda zaměřila na jednotlivé znaky k naplnění skutkové podstaty přestupku veřejného pohoršení.

Zaprvé, jednání musí být spácháno veřejně nebo na veřejnosti přístupném. Tento pojem lze při využití analogie s trestním právem vykládat tak, že přestupek je spáchán před nejméně třemi osobami současně přítomnými. Místem veřejně přístupným se rozumí takové místo, které

⁹⁹ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 7 As 48/2012.

¹⁰⁰ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 2 As 69/2003 a rozsudek Nejvyššího vojenského soudu ze dne 29. 12. 1922, sp. zn. P-485/22.

neslouží každému bez omezení k obecnému užívání, ale je určeno určitému okruhu osob za určitých podmínek a to nezávisle na vlastnictví tohoto místa.¹⁰¹ Jiný výklad pojmu „místo veřejnosti přístupné“ stanovuje, že se jedná o každé místo, kde má přístup široký okruh lidí jednotlivě neurčených a kde se rovněž více lidí zdržuje, tedy by hrubá neslušnost nebo výtržnost mohla být viděna více lidmi. Přístupností je možné chápat jako možnost vidět a slyšet projev pachatele, i když místo činu není přímo veřejnosti přístupné. Toto místo ale nemusí být přístupné bez omezení jakékoliv osobě v jakýkoliv čas (příkladem jsou ulice či parky), ale postačí, že jsou přístupné některým osobám určeným (např. při zaměstnání - továrny, pracoviště) nebo jinak (např. nemocnice, škola) a v určitou dobu (např. během otevírací doby). Za místo, které by bylo veřejnosti přístupné nelze považovat ubytovnu, studentskou kolej, kanceláře apod. O místě veřejnosti přístupném nelze uvažovat ani v případě, pokud se jedná o byt či jiný prostor v obytném domě, kde je slyšet hlasitý výtržnický projev.¹⁰² Tento bod tedy lze shrnout, že protiprávní jednání lze spáchat v soukromí (příkladem v bytě), ale následek neboli vzbuzení veřejného pohoršení musí mít dopad na místo veřejnosti přístupné.

Za druhé, jednání musí subjektivně pohoršovat zpravidla (ne nutně pokaždé) více než dvě osoby, které budou tomuto jednání obvykle současně přítomny. Tyto osoby musí mít objektivní důvody k pohoršení, aby nešlo v takovém případě hovořit o pomstě či zášti k pachateli.¹⁰³

Za třetí, jednání musí být v rozporu s tím obsahem mravnosti, na němž se společnost shodne v daném čase a místě konsenzem. Tento znak posuzuje správní orgán na základě své úvahy, kdy tak činí podle obecného pohledu společnosti. Nejvyšší správní soud dále v jednom ze svých rozhodnutí: „*připomíná, že takové posuzování musí být vždy činěno s ohledem na základní práva jednotlivců, s nimiž se případný veřejný zájem na nevyvolávání veřejného pohoršení může dostat do kolize. Je třeba vždy pečlivě vážit povahu a intenzitu proti sobě stojících základních práv či jiných ústavně chráněných hodnot.*¹⁰⁴“ Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále stanovil, že je absolutně vyloučeno jakékoliv potrestání za vzbuzení veřejného pohoršení jenom proto, že by jiní lidé zjistili, že určitá osoba si něco pohoršlivého (odporného, odpudivého, nemístného,...) myslí či má na určitou věc vlastní názor, který může být obecně vnímán jako takto pohoršlivý a že ne každé intenzivní narušení mravnosti bude možno považovat za

¹⁰¹ Srov. ustanovení § 117 trestního zákoníku.

¹⁰² Srov. ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2012. Velké komentáře, s. 3324 a JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1025.

¹⁰³ Srov. JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1026.

¹⁰⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č.j.7 As 48 2012 – 14.

vzbuzující veřejné pohoršení. Pokud takový projev bude mít za cíl upoutat pozornost jiných lidí formou, silou či obsahem a zaměřit ji k dané z ústavního hlediska legitimní otázce či záležitosti (především otázce obecného zájmu, ale nemusí se jednat jen o takovou), lze vyzývavost založenou na vyvolání určitého mravního rozhořčení ve veřejnosti považovat za přípustnou, tedy nebude se jednat o vzbuzení veřejného pohoršení.¹⁰⁵

Přestupku vzbuzení veřejného pohoršení se může dopustit fyzická osoba, kdy podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o některých přestupcích není potřeba úmyslného zavinění, tudíž postačí nedbalost.

4.8. Znečištění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně prospěšného zařízení

Podle § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona o některých přestupcích se přestupku dopustí fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba tím, že znečistí veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení anebo zanedbá povinnost úklidu veřejného prostranství. Pojem veřejné prostranství je definován v § 34 zákona o obcích, kdy veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.¹⁰⁶

Definicí veřejného prostranství se zabýval i Ústavní soud v jednom ze svých judikátů, kdy stanovil, že za veřejné prostranství lze pokládat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, který slouží obecnému užívání a je stanoven v obecně závazné vyhlášce obce za veřejné prostranství. Podle názoru Ústavního soudu nelze definici veřejného prostranství stanovenou v § 34 zákona o obcích považovat za příliš širokou a slova obsažená v definici „a další prostory přístupné bez omezení“ je podle názoru Ústavního soudu vykládat tak, že se nejedná o jakékoliv prostory, tj. „jiné prostory“, ale že jde o prostranství, které má obdobný charakter jako náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň. Prostor, který splňuje tyto zákonné znaky veřejného prostranství je veřejným prostranstvím ex lege.¹⁰⁷

Nyní bych se zaměřila na pojem veřejně prospěšné zařízení. Legální definice tohoto pojmu je stanovena v trestním zákoníku a to konkrétně v § 132 trestního zákoníku, kdy obecně prospěšným zařízením se rozumí veřejné ochranné zařízení proti požáru, povodni nebo jiné

¹⁰⁵ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č.j.7 As 48 2012 – 14.

¹⁰⁶ Srov. zákon č. 128/2000 ze dne 15. 5. 2000, zákon o obcích.

¹⁰⁷ Nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02.

živelní pohromě, obranné nebo ochranné zařízení proti leteckým a jiným podobným útokům nebo jejich následkům, ochranné zařízení proti úniku znečišťujících látek, zařízení energetické nebo vodárenské, podmořský kabel nebo podmořské potrubí, zařízení a sítě elektronických komunikací a koncová telekomunikační a rádiová zařízení, zařízení držitele poštovní licence, zařízení pro veřejnou dopravu, včetně součástí dráhy a drážních vozidel ve veřejné drážní dopravě a svislých zákazových nebo příkazových dopravních značek a dopravních značek upravujících přednost.¹⁰⁸ Obecně lze tedy říci, že pojmem veřejně prospěšné zařízení je takové zařízení, které slouží veřejnosti. Příkladem může být pouliční lampa.

Této skutkové podstaty přestupků, jak je uvedeno na začátku této podkapitoly se může dopustit fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba. Pro spáchání přestupku fyzickou osobou není třeba úmyslného zavinění, postačí tedy nedbalost.

4.9. Poškození nebo neoprávněné zabránění veřejného prostranství, veřejně přístupného objektu nebo veřejně přípustného zařízení

Podle § 5 odst. 1 písm. g) a § 5 odst. 2 písm. c) zákona o některých přestupcích spáchá přestupek fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba a to tím, že poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení, pokud takové jednání nebude možno postihnout podle jiných zákonů. Pojmy veřejné prostranství a veřejně přístupného zařízení jsem již výše definovala.

Veřejné prostranství nelze užívat individuálním způsobem jako je příkladně parkování vozidla, kdy opačně dochází k omezování práva obecné užívání a přístupnosti veřejného prostranství.¹⁰⁹ Došlo - li k neoprávněnému záboru veřejného prostranství vozidlem, kdy řidič vozidla není na místě přítomný, je podle zákona o obecní policii § 17a odst. 1 písm. d), strážník oprávněn užít technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla.¹¹⁰

Zábor veřejného prostranství je možný učinit nejen prostřednictvím vozidla, podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze za neoprávněný zábor považovat složení dříví na veřejném prostranství bez povolení.¹¹¹ V odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je uvedeno, že není pro danou věc podstatné, za tuto právní povinnost porušila i jiná osoba, která jej užívá údajně k parkování přívěsu bez povolení. Podle zákona č. 565/1990 Sb. o místních

¹⁰⁸ Srov. zákon č. 40/2009 z 8. 1. 2009, trestní zákoník.

¹⁰⁹ Srov. VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o obecní policii: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2009, s. 194.

¹¹⁰ KUČEROVÁ, Helena. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích: s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017. Komentátor, s. 762.

¹¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2005, č.j. 5 As 49/2004.

poplaticích je užívání veřejného prostranství zatíženo místním poplatkem. Stěžovatel svým jednáním naplnil všechny znaky přestupku a to tak, že zabral veřejné prostranství, když na něm složil bez povolení dříví. Stěžovatel konal úmyslně, kdy se svým úmyslným jednáním snažil o změnu v územním plánu stran dotčeného pozemku a to za účelem, aby mu byl umožněn přístup na jeho pozemek. I poté, co byl upozorněn k odstranění dříví tak i v tom dál setrval.¹¹²

Na druhou stranu neoprávněným zábořem veřejného prostranství není příkladně umístění ozvučovací techniky na veřejném prostranství, které má sloužit k výkonu shromažďovacího práva. Podle odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je ozvučení shromáždění spolu s umístěním reproduktorů na veřejné prostranství přirozeným atributem shromáždění, který nelze podmiňovat úředním povolením.¹¹³

Dalším případem, kdy nelze naplnit skutkovou podstatu neoprávněného záboru, je situace, kdy daný případ lze postihnout podle jiných zákonů.¹¹⁴ Typickým příkladem by mohlo být jednání spočívající v tom, že řidič zastaví či stojí na místech, kde nemá a to podle § 27 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. V tomto případě by řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 téhož zákona.

Skutkovou podstatu těchto přestupků může naplnit fyzická osoba, podnikající fyzická osoba či právnická osoba. Pro naplnění skutkových podstat přestupků postačí u fyzické osoby nedbalost, jelikož zákon v tomto paragrafu výslovně nestanovil, že je třeba úmyslného zavinění.

4.10. Neoprávněná dispozice s turistickou značkou nebo jiným orientačním označením

Objektivní stránka tohoto přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d) stanovuje, že fyzická, podnikající fyzická a právnická osoba se dopustí přestupku tím, že zničí, poškodí, znečistí nebo neoprávněně odstraní, zamění, pozmění, zakryje nebo přemístí turistickou značku nebo jiné orientační označení. Možnosti neoprávněné dispozice s turistickou značkou nebo jiným orientačním označením, upraveny v dané skutkové podstatě jsou taxativní.

¹¹² Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2005, č.j. 5 As 49/2004.

¹¹³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 32/2008.

¹¹⁴ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1030.

Pojem turistické značky nebo jiného orientačního označení definovat jako „zařízení“, jehož cílem je poskytnout informaci o turistickém, kulturním nebo komunálním cíli, především o směru, vzdálenosti, či o jiné doplňující informaci.¹¹⁵

Podle názoru zákonodárce se jeví spáchání tohoto přestupku za typově nejméně závažné porušení právních povinností, kdy spáchání tohoto přestupku není zapsáno do evidence přestupků vedeného Rejstříkem trestů.

V tomto nesouhlasím s názorem zákonodárce. Podle mého názoru je neoprávněná dispozice s turistickou značkou či jiným orientačním označením velmi závažná. Česká republika je jedna z mála zemí, která má tak dobře propracovaný systém turistických značek. V roce 2017 bylo uvedeno, že se v České republice nachází až 42 tisíc kilometrů pěších tras, které se musí obnovovat a každý rokem přibude průměrně až 200 km. Také dochází ke skutečnosti, že o systém turistických značek mají zájem i jiné země jako např. Brazílie, Gruzie či Albánie.¹¹⁶ „Zkušenost s turistickým značením v ČR je považována za nejspolehlivější a nejpropracovanější nejen v Evropě, ale i globálně, což se potvrdilo i v Tušsku.“¹¹⁷ Tím, že daný pachatel jakkoliv manipuluje s turistickou značkou, je zřejmé, že dojde k následku, který není pro společnost vítaný. V tomto případě by se podle mého názoru, by měla evidence zahrnovat i pachatele takových přestupků.

Přestupku se může dopustit fyzická osoba, podnikající fyzická osoba či právnická osoba. V případě odpovědnosti fyzické osoby postačí nedbalost, jelikož v této skutkové podstatě zákon výslovně nestanovil, že je potřeba úmyslného zavinění.

4.11. Porušení podmínek uložených na ochranu veřejného pořádku

Na základě této skutkové podstaty se přestupku dopustí podle § 5 odst. 1 písm. i) a § 5 odst. 2 písm. e) zákona o některých přestupcích fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že poruší podmínky uložené na ochranu veřejného pořádku při konání

¹¹⁵ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s. 1031.

¹¹⁶ MOLNÁR, Jiří: *Český systém turistických značek patří k nejlepším. O naše značky je ve světě zvýšený zájem* [online]. [cit. 2018-08-13]. Dostupný z: <https://insmart.cz/cesky-system-turisticky-znacek-patri-k-nejlepsim-nase-znacky-ve-svete-zvyseny-zajem/>.

¹¹⁷ SVOBODA, Vítek: *Češi vyváží své turistické značení do světa. České značky chtějí v Albánii, Gruzii nebo Brazílii*. [online]. [cit. 2018-08-13]. Dostupný z: <https://vltava.rozhlas.cz/cesi-vyvazi-sve-turisticke-znaceni-do-sveta-ceske-znacky-chteji-v-albanii-gruzii-5965403>.

sportovních, kulturních, pietních a jiných společenských akcí či v místech určených k rekreaci, turistice či pohřbívání.

Objektem této skutkové podstaty je zájem na dodržování podmínek uložených na ochranu veřejného pořádku při konání sportovních, kulturních, pietních a jiných společenských akcí atd.

V této skutkové podstatě došlo ke změně, kdy byla doplněna o novou možnost spáchání tohoto přestupku, která spočívá v tom, že pachatel poruší podmínky uložené na ochranu veřejného pořádku při konání pietních akcí anebo v místech určených k pohřbívání. Tuto změnu je třeba vykládat v souvislosti s novelou zákona o pohřebnictví, která mimo jiné zavedla statní dozor v pohřebnictví. Záměrem zákonodárce bylo vyřešit mezeru v právní úpravě, jak sankcionovat chování osob, které nerespektují řád pohřebiště.¹¹⁸

Pojem podmínky lze definovat jako určitá pravidla či pokyny pro konání konkrétní akce a místo jejího konání. Tyto podmínky mohou mít různou formu v závislosti na tom, kdo je vydává.¹¹⁹ Tato pravidla mohou být stanovena buď ve formě obecně závazné vyhlášky, nebo mohou být stanoveny neformálně v podobě pokynů.

Na základě § 10 zákona o obcích mohou obce ukládat v samostatné působnosti ukládat povinnosti obecně závaznou vyhláškou k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku i pro pořádání, průběh či ukončení veřejnosti přístupných kulturních a sportovních podniků včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku.¹²⁰ Příkladem této povinnosti může být oznamovací povinnost ke konání akce.

Jinak jsou upravena pravidla při konání pietních akcí či na místech určených k pohřbívání, kdy tyto podmínky musí být stanoveny provozním řádem. Provozní řád musí být viditelně vyvěšen v místě na daném pohřebišti obvyklém. Tento řád nemá podobu obecně závazné vyhlášky ani nařízení. Je to z toho důvodu, že provozování veřejného pohřebiště je službou ve veřejném zájmu, kterou zajišťuje obec v samostatné působnosti.¹²¹

Dalším způsobem, jak mohou být upravena pravidla je pomocí tzv. „provozních“ pokynů, instrukcí nebo řádů, které vydává pořadatel či provozovatel. Jedná se např. o provozní řády

¹¹⁸ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 123.

¹¹⁹ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 123.

¹²⁰ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017, s.1032.

¹²¹ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 124.

rekreačních objektů. Příkladem mohou být takto upravené provozní řády lesoparků či dětských hřišť.¹²²

Přestupku porušení podmínek uložených na ochranu veřejného pořádku se může dopustit fyzická, podnikající fyzická či právnická osoba. U odpovědnosti fyzické osoby postačí zavinění ve formě nedbalosti.

4.12. Zakrytí obličeje způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím její identifikaci

Na základě § 5 odst. 1 písm. j) zákona o některých přestupcích se tohoto přestupku dopustí fyzická osoba tím, že cestou na organizované sportovní utkání či v místě takového utkání nebo cestou zpět takového utkání má obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím identifikaci.

Pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je potřeba vymezení časového úseku, kdy je možné takový přestupek spáchat. Zákon o některých přestupcích upravuje v § 5 odst. 1 písm. j) následující časové období, a to cestou na organizované sportovní utkání, v místě takového utkání či cestou zpět z takového utkání. Jinými slovy se dá říci, že časovým úsekem je období, kdy osoba vychází ze svého bydliště, práce či místa, kde se zdržuje až do místa, kde probíhá sportovní utkání. Do této doby lze zahrnout i setkání s dalšími fanoušky, s kterými jede na sportovní utkání. Dále tento časový úsek pokračuje setrváním osoby na místě sportovního utkání a cestu osoby zpět do svého bydliště či práce nebo místa, kde se zdržuje.

Způsob, jakým si osoba zakryje obličej, může být stanoven několika možnostmi a to příkladně škraboškou, kuklou či šátkem.¹²³

Dopustit se této skutkové podstaty může jen fyzická osoba, pro spáchání přestupku postačí zavinění ve formě nedbalosti.

¹²² STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 124.

¹²³ JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2017, s. 1033.

5. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných

V trestním právu se trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných nachází v desáté hlavě zvláštní části trestního zákoníku. Tyto trestné činy přímo nebo nepřímo ohrožují řádnou činnost orgánů státu, územní samosprávy, jiných orgánů veřejné moci nebo jinak ohrožují pořádek ve věcech veřejných¹²⁴.

Tato desátá část je rozdělena do osmi dílů a to podle chráněného objektu. První díl chrání řádnou činnost státních orgánů, orgánů územní samosprávy a úředních osob před násilím a vyhrožováním. Druhý díl chrání společnost i jednotlivce před porušováním povinností ze strany úředních osob. Třetí díl poskytuje ochranu pro nestranné a objektivní obstarávání věci obecného zájmu úředním osobám i osobám, které obstarávají věci obecného zájmu. Čtvrtý díl poskytuje ochranu dalším důležitým zájmům spjatým s činností státu a jeho orgánů před jednáními různé povahy, který specifickým způsobem narušuje řádnou činnost státních orgánů, ztěžují výkon správy státu nebo realizaci některých práv občanů. Pátý díl poskytuje ochranu důležitým zájmům spojeným se soužitím lidí ve společnosti proti útokům směřující na skupiny osob nebo jednotlivce, pro projevy národností, rasové, etnické či náboženské nesnášenlivosti.

Pro mou diplomovou práci je především důležitý díl šestý, který chrání veřejný pořádek proti jednáním šířícím poplašné zprávy, výtržnickým, vandalským a jiným podobným narušováním, chrání také společnost před pácháním činů jinak trestných ve stavu nepřičetnosti vyvolaném návykovými látkami. V šesté kapitole své diplomové práce se zabývám jednotlivými skutkovými podstatami tohoto dílu.

Sedmý díl postihuje účast na organizované zločinecké skupině a zároveň stanoví zvláštní důvody beztrestnosti a zániku trestnosti.

Osmý díl se zabývá některým formami trestné součinnosti. Obsahují tedy skutkové podstaty trestných činů, které jsou spáchány v souvislosti s trestnou činností jiného pachatele a to jinou formou než účastenstvím.

¹²⁴ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 815.

Druhovým objektem, který je společný pro hlavu desátou trestního zákoníku je právním řádem upravená činnost orgánů veřejné moci a úředních osob, kterou se zabezpečují úkoly vyplývající z jejich funkcí a dále důležité principy soužití lidí ve společnosti¹²⁵.

Pachatelem těchto trestných činů může být každá fyzická osoba, v některých případech i právnická osoba. Na druhou stranu existuje výjimka, kdy v této části trestního zákoníku lze spáchat trestný čin pouze konkrétním nebo speciálním subjektem, což je osoba se zvláštní vlastností, postavením nebo způsobilostí. Příkladem může být úřední osoba, svědek či znalec.

¹²⁵ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 815.

6. Skutkové podstaty trestných činů hlavy desáté oddílu šestého trestního zákoníku - jiná rušení veřejného pořádku

6.1. Šíření poplašné zprávy

Trestní zákoník obsahuje dvě základní skutkové podstaty týkající se šíření poplašné zprávy. Objektem těchto skutkových podstat je veřejný klid, veřejný pořádek či klidné občanské soužití. V § 357 odst. 1 trestního zákoníku je stanoveno, že kdo úmyslně způsobí nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa tím, že rozšiřuje poplašnou zprávu, která je nepravdivá, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.

V § 357 odst. 2 trestního zákoníku je popsáno, že kdo nepravdivou poplašnou zprávu nebo jinou nepravdivou zprávu, která je způsobilá vyvolat opatření vedoucí k nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa anebo bezdůvodnou záchrannou práci integrovaného záchranného systému¹²⁶, sdělí soudu, orgánu Policie České republiky, orgánu státní správy, územní samosprávy nebo jinému orgánu veřejné moci, právnické osobě, fyzické osobě, která je podnikatelem, anebo hromadnému informačnímu prostředku bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta nebo zákazem činnosti.

Obě ustanovení obsahují termín „zpráva objektivně nepravdivá“, kdy v § 357 odst. 1 trestního zákona se vyžaduje, aby byla poplašná. V odst. 2 může rovněž jít o poplašnou zprávu, ale i jinou než poplašnou, pokud tato zpráva bude způsobilá vyvolat takové opatření vedoucí k nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa anebo bezdůvodnou záchrannou práci integrovaného záchranného systému, i když k nim ve skutečnosti nemusí dojít.

Definice poplašné zprávy lze popsat jako zprávu, která je způsobilá podle svého obsahu vyvolat obavy z nějakých událostí alespoň u části obyvatelstva. To, jestli se stane zpráva poplašnou, závisí i např. na místě, či době rozšiřování této zprávy.

V § 357 odst. 1 trestního zákoníku je stanoveno, že ten kdo rozšiřuje poplašnou zprávu, způsobuje nebezpečí vážného znepokojení alespoň části obyvatelstva nějakého místa, zde tedy musí nastat tzv. ohrožovací následek. Avšak v § 357 odst. 2 trestního zákoníku stačí sdělení

¹²⁶ Složkami integrovaného záchranného systému jsou Hasičský záchranný sbor České republiky, jednotky požární ochrany, zdravotnická záchranná služba a Policie České republiky.

uvedené nepravdivé zprávy, ve své podstatě se jedná o předčasně dokonaný trestný čin a to především proto, že zde není potřeba vzniku poruchy nebo konkrétního ohrožení.

6.2. Výtržnictví

Objektem této skutkové podstaty je veřejný klid, veřejný pořádek, zájem na klidném soužití občanů. Při naplnění skutkové podstaty trestního činu výtržnictví může docházet i k ohrožení dalších možných zájmů a to např. zdraví lidí či domovní svoboda apod., proto může docházet k souběhu trestných činů.

Objektivní stránka je v zákoně stanovena takto: „*Kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí...*“¹²⁷ Tato objektivní stránka obsahuje mimo jiné dva pojmy, a to hrubou neslušnost a výtržnost. Mezi těmito pojmy je rozdíl. Hrubou neslušnost lze definovat jako „*jednání, které porušuje závažným způsobem zásady občanské morálky (např. zhanobení hrobu)*.“¹²⁸ Pojem výtržnosti lze popsat jako: „*jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný klid a pořádek. Jde zpravidla o fyzické nebo psychické násilí, které vzbuzuje obavy o bezpečnost lidí nebo majetku.*“¹²⁹ Výtržnost může být zaměřena proti nejružnějším předmětům útoku (nejčastěji proti lidem a majetku). Povahu výtržnosti mohou mít též některá nenásilná jednání, zejména různá jednání svévolná.¹³⁰ Jedná se o činnosti, které spočívají v intenzivním vandalském ničení zboží či znečištění veřejného prostranství, působení hluku v nočních hodinách.¹³¹

V případě, kdy dochází k posuzování činů výtržnické povahy je zejména posoudit následující body:

a) uvážit intenzitu, rysy a průběh útoku (slovní nebo jiné nebezpečné projevy),

¹²⁷ Srov. § 357 odst. 1 a odst. 2 trestního zákoníku.

¹²⁸ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 862.

¹²⁹ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 862.

¹³⁰ JELÍNEK, Jiří. Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou: zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, advokátní tarif. 6. Aktualizované vydání. Praha: Leges, 2016, s. 530 a násl.

¹³¹ JELÍNEK, Jiří. Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou: zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, advokátní tarif. 6. Aktualizované vydání. Praha: Leges, 2016, s. 530 a násl.

- b) posoudit okolnosti, za nichž byl čin spáchán¹³²,
- c) zjistit pohnutku činu¹³³,
- d) zhodnotit osobu pachatele.¹³⁴

Při formulaci znaků skutkové podstaty trestného činu výtržnictví lze tvrdit, že použité pojmy jsou příliš neurčité. Je otázkou výkladu, co lze posoudit jako výtržnost a co jako hrubou neslušnost.¹³⁵

Trestnost trestného činu se posuzuje, pokud se ji pachatel dopustil veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném. Spáchání trestného činu veřejně je stanoveno v § 117 trestního zákoníku, kdy „*trestný čin je spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem, nebo b) před nejméně třemi osobami současně přítomnými.*“¹³⁶ Místem veřejnosti přístupným se rozumí takové místo, kam má přístup širší okruh osob individuálně neurčených a kde se také více osob zpravidla zdržuje, kde hrubou neslušnost či výtržnost může postřehnout více lidí. Přístupností se rozumí možnost vidět, slyšet projev pachatele, i když místo činu není přímo přístupné veřejnosti.

Pachatelem trestného činu může být kdokoliv, ne však právnická osoba (viz § 7 č. 418/2011 Sb. zákona o trestní odpovědnosti právnických osob). Subjektivní stránku trestného činu naplní ten, kdo jedná v úmyslu.

6.3. Opilství

Objektem trestného činu opilství je především veřejný pořádek a ochrana společnosti před nebezpečím plynoucím z opojení osob. Druhotným objektem je daný konkrétní zájem, který je porušen nebo ohrožen jednáním pachatele.

Trestný čin opilství je specifický v několika ohledech, především v subjektivní stránce tohoto trestného činu či uplatnění zásady odpovědnosti za zavinění.

¹³² Zda se tak stalo na ulici, v restauraci, v kanceláři, kolik lidí spáchalo danou výtržnost či kdy se tak stalo, zda ve dne či v noci.

¹³³ Z jakého důvodu tak činil.

¹³⁴ Zda je pachatel recidivista, jaké má povahové rysy.

¹³⁵ Srov. GRIVNA, Tomáš. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: ŠÁMAL Pavel, Oto NOVOTNÝ, Tomáš GRIVNA, Jiří HERCZEG, Marie VANDUCHOVÁ a Rudolf VOKOUN. *Trestní právo hmotné*. 8., přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2016 s. 905.

¹³⁶ Srov. § 117 trestního zákoníku.

Základem jednání je to, že se subjekt požitím nebo aplikací návykové látky přivede do stavu nepřičetnosti a v tomto stavu se dopustí činu jinak trestného. Trestný čin opilství tedy spočívá ve dvojitým jednání: a) uvedením se do stavu nepřičetnosti, b) jednáním ve stavu nepřičetnosti

Jinými slovy subjekt se nejdříve musí uvést do stavu nepřičetnosti a toho se on dopustí pouze požitím či aplikací návykové látky a teprve poté, co požije nebo si aplikuje návykovou látku, může spáchat v nepřičetnosti čin jinak trestný.

Definice návykové látky je stanovena v trestním zákoníku v § 130. V daném paragrafu jsou pod pojmem návyková látka uvedeny omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobící nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování. Jinými slovy je důležité chemické složení dané látky neboli účinky látky, kterou osoba požije či si ji aplikuje. Definice návykové látky obsahuje demonstrativní výčet, kdy samotný souhrnný pojem návyková látka není správně použit, jelikož ne u všech těchto látek dochází k návyku.¹³⁷

Pouhé uvedení se do stavu nepřičetnosti k trestní odpovědnosti nepostačuje. Objektivní podmínkou trestnosti je, že se subjekt ve stavu nepřičetnosti dopustí jednání, které má jinak znaky trestného činu.¹³⁸ Z předchozí věty plyne, že daným jednáním nenaplní všechny znaky trestného činu. Chybějícím znakem je zavinění. Zavinění u subjektu se vztahuje pouze na uvedení se do stavu nepřičetnosti, ale nevztahuje se na jednání, které v tomto stavu způsobí. Kvazidelikt může být v podstatě jakýkoliv trestný čin i ohrožovací, spáchaný ve stadiu pokusu nebo účastenství. Zde je důležité zmínit, že za kvazidelikt se nepovažuje jiný protiprávní čin jako např. správní delikt. Jinak řečeno pod pojmem kvazideliktu nelze obsáhnout pojem přestupku. Jak jsem již uvedla, kvazideliktem mohou být skoro všechny trestné činy. Ty, které to však být nemohou, jsou například vyhýbání se výkonu služby, kdy zneužití návykové látky je znakem skutkové podstaty trestného činu.¹³⁹

¹³⁷ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 864 a násl.

¹³⁸ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 864 a násl.

¹³⁹ Srov. ŘÍHA, J. Trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. In: JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013, s. 864 a násl.

Trestný čin opilství může spáchat kdokoliv, ale jedná se o tzv. vlastnoruční delikt. Jinými slovy delikt, jehož pachatelem, je pouze ten, kdo svým vlastním bezprostředním jednáním provede to, co je potřeba k naplnění skutkové podstaty.¹⁴⁰

Pachatel při uvedení stavu do nepřičetnosti může jednat jak úmyslně, tak i nedbalostně. V odstavci druhém, trestného činu opilství jsou upraveny dva případy. Jedná se o tzv. „*actio libera in causa*“, kdy je pachatel plně trestně odpovědný i za trestný čin, který učinil ve stavu nepřičetnosti. Jinými slovy jsou to výjimky z odst. 1 trestného zákoníku. Příkladem jedné z těchto výjimek je situace, kdy se pachatel úmyslně uvede do stavu nepřičetnosti, aby mohl spáchat trestný čin, neboli se takovému jednání říká, že se pachatel „opije na kuráž“.

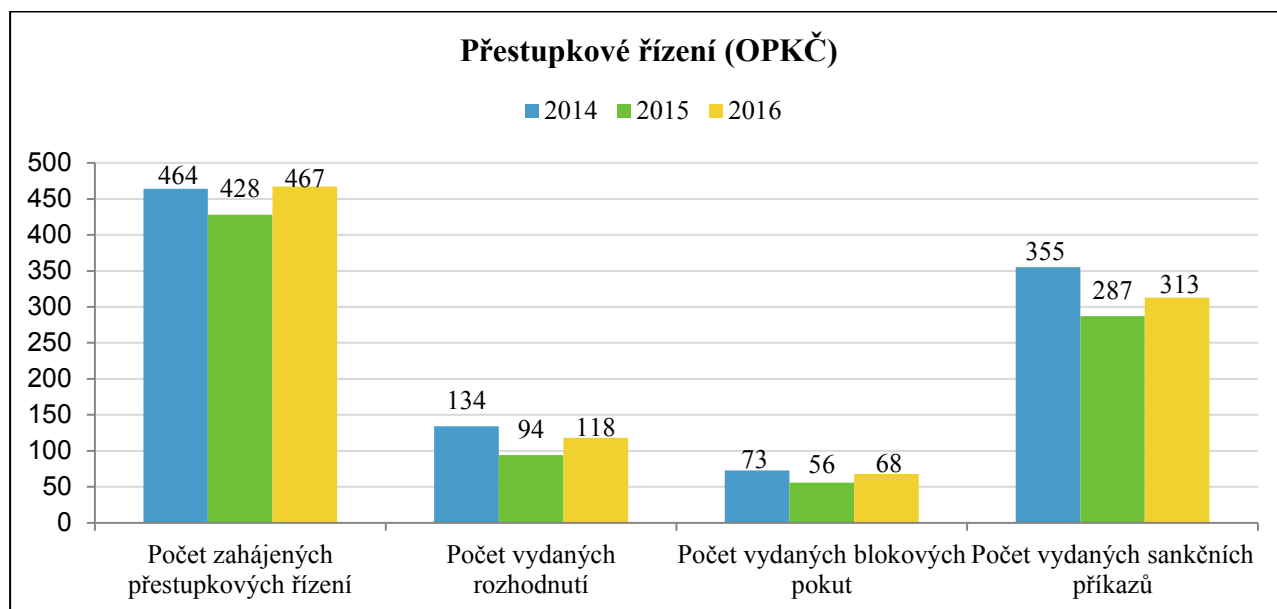
¹⁴⁰ Srov. DRAŠTÍK, Antonín. Trestní zákoník: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 2785 a násl.

7. Údaje poskytnuté Úřadem městské části Prahy 14 – odbor právních a kontrolních činností

Součástí mé diplomové práce jsou i poskytnutá a mnou zpracovaná data, která jsem získala na základě dokumentů s názvem Výkaz Ministerstva vnitra o přestupcích projednaných orgány obcí a krajů za roky 2014, 2015 a období roku 2016 (konkrétně od 1. 1. 2016 do 30. 9. 2016). Za další období až do roku 2018 jsem neměla k dispozici potřebná data. Ministerstvo vnitra v současné době data tak, jak byla shromažďovaná, již nepožaduje, neexistuje jiná možnost, jak data získat. Vycházím proto z daných historických dat. Výkazy obsahují informace o přestupcích např. počet přestupků za daný rok (či období), počet přestupků nevyřízených z minulého období atd. Tento výkaz obsahuje data pouze za oblast Městské části Prahy 14.

Graf 7.1 Přestupkové řízení

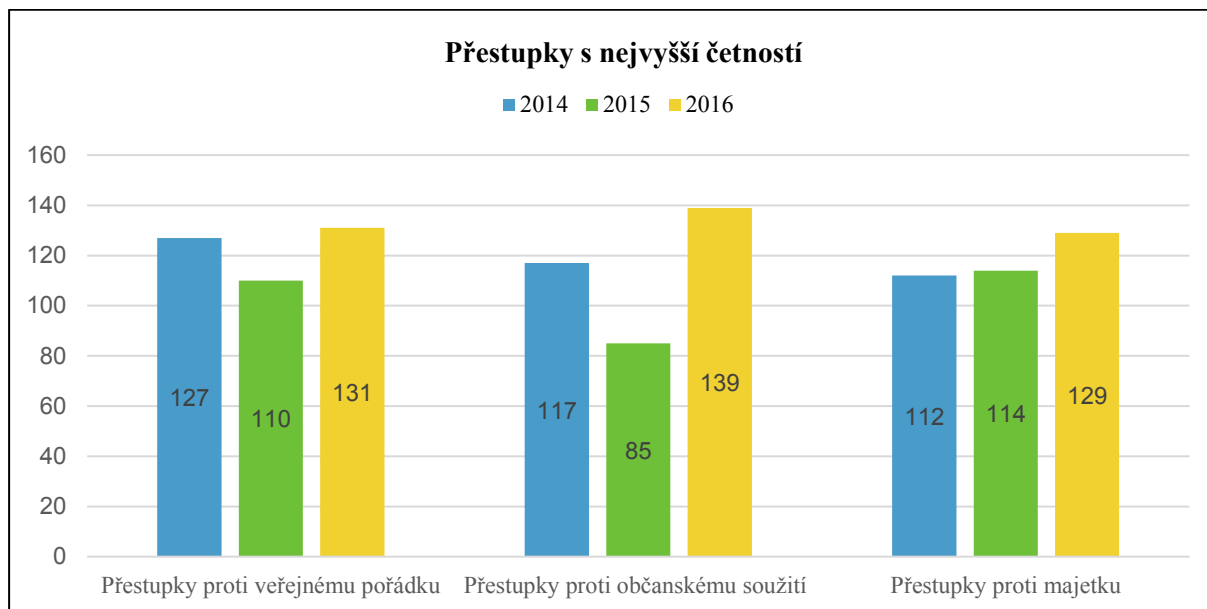
Tento graf znázorňuje počty zahájených přestupkových řízení a počty vydaných rozhodnutí za období roku 2014 až 2016. Z grafu vyplývá, že na Úřadě městské části Prahy 14 se za jednotlivá období vyřizoval téměř stejný počet přestupků s velmi podobným počtem způsobu jejich vyřízení.

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1.1.2016 do 30.9.2016)

Graf 7.2 Přestupky s nejvyšší četností

Tento graf ukazuje nejčastější „skupiny“ páchaných přestupků evidovaných na Úřadu městské části Praha 14. Z uvedeného grafu je vidět, že počet jednotlivých „skupin“ přestupků je do značné míry vyrovnaný.

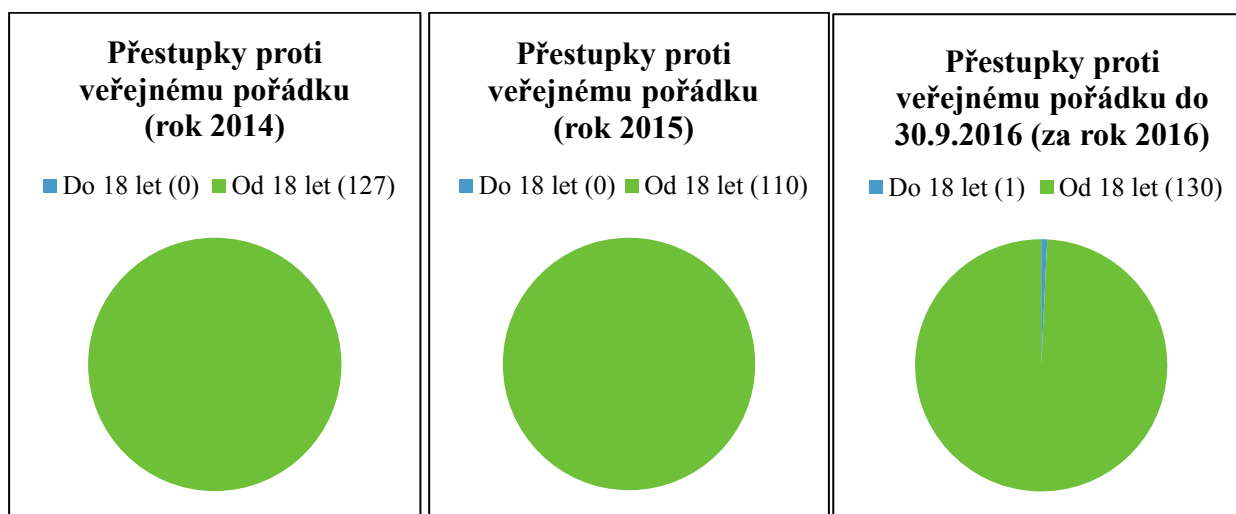

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1.1.2016 do 30.9.2016)

Graf 7.3 Přestupky proti veřejnému pořádku

Tento graf ukazuje věkové hranice pachatelů při spáchání přestupků proti veřejnému pořádku. U tohoto grafu je důležité zmínit, že za osobu mladší 18 let (dále mladiství) se považuje osoba ve věkovém rozmezí od patnáctého do osmnáctého roku věku. Přičemž osoba mladší 15 let není za přestupek odpovědná, jak již bylo zmíněno v první kapitole této práce.

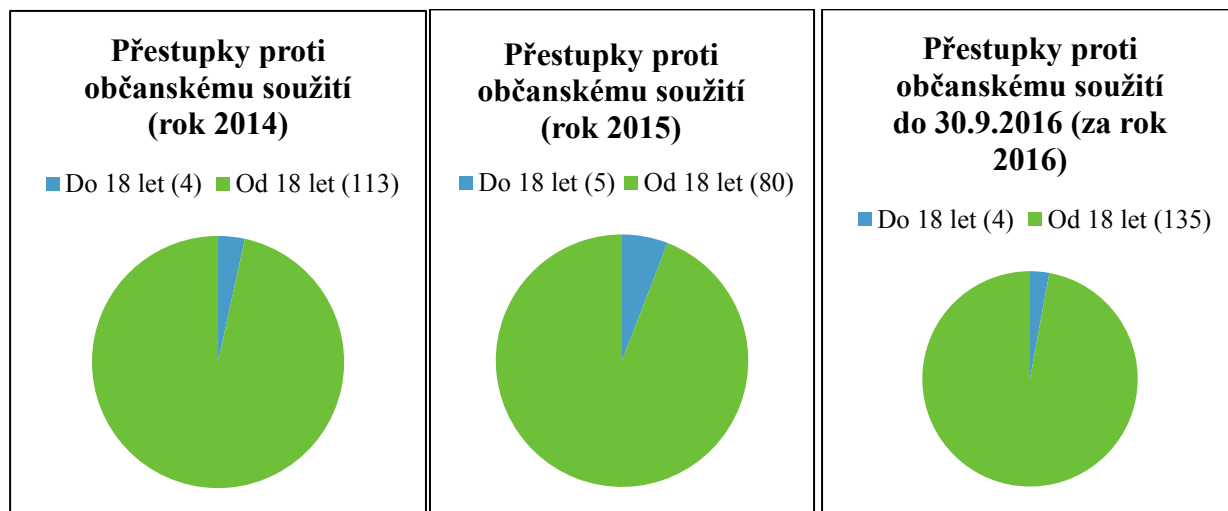
Z daného grafu vyplývá pozitivní zjištění, že mladiství tyto přestupky páchají minimálně.

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Graf 7.4. Přestupky proti občanskému soužití

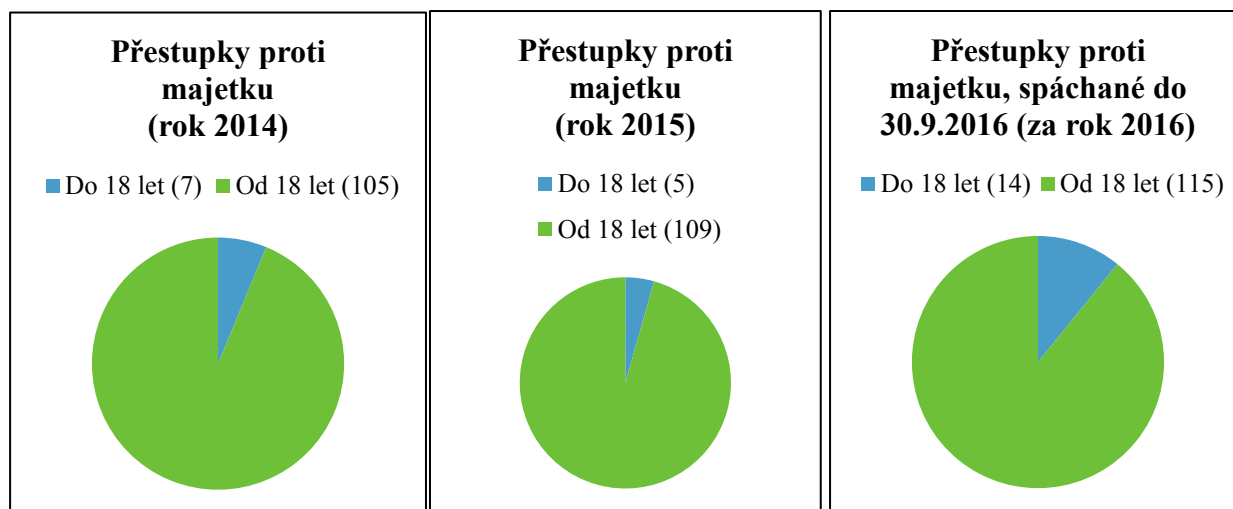
Tento graf ukazuje jednotlivé věkové hranice pachatelů, kteří spáchali přestupek proti občanskému soužití. Obsahem přestupků proti občanskému soužití jsou především situace v mezilidských vztazích např. vyhrožování, hádky, pomluvy či spory. Z uvedeného grafu opět vyplývá pozitivní skutečnost, že mladiství páchají tyto přestupky sporadicky.

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Graf 7.5. Přestupky proti majetku

Tento graf znázorňuje podíl mladistvých na počtu přestupků proti majetku za sledovaná období. Je zřejmé, že podíl mladistvých je v tomto případě vyšší. Z daného grafu jednoznačně vyplývá znepokojující fakt, že v roce 2016 došlo k téměř dvojnásobnému počtu spáchaných přestupků proti majetku oproti roku 2014.

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Tabulka 7.1

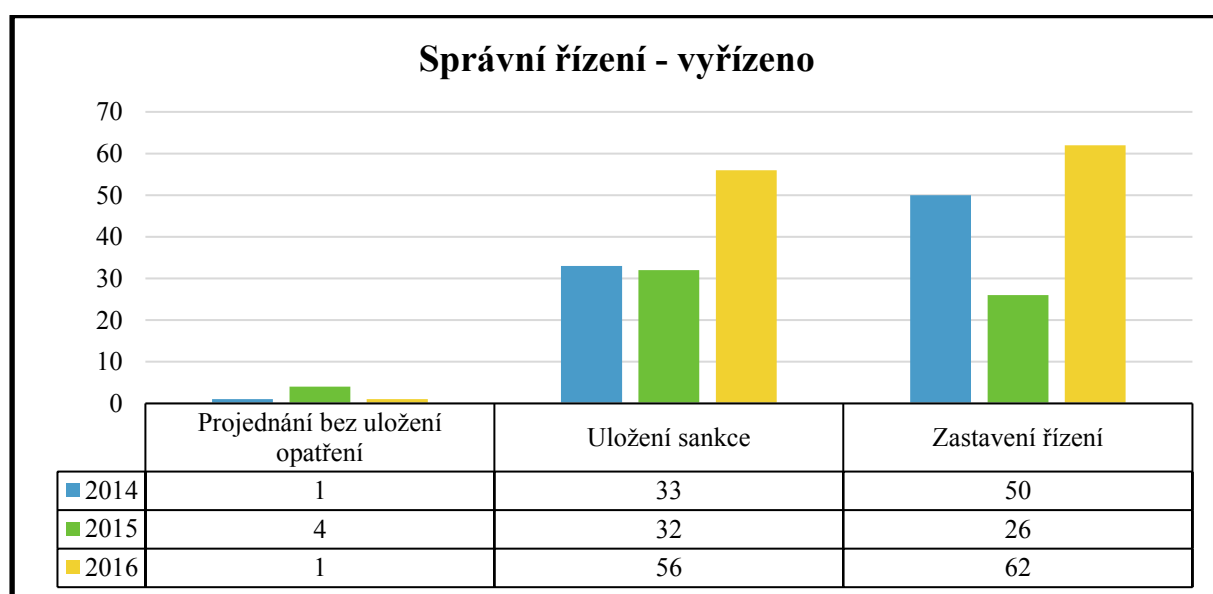
Tato tabulka obsahuje způsob vyřešených a ukončených přestupků za sledované období. Z grafu vyplývá značný nárůst odložených přestupků (téměř dvojnásobný nárůst v období roku 2016 – sledováno do konce září) a významný nárůst vyřízených přestupků (za neúplný rok 2016 téměř trojnásobné zvýšení oproti roku 2015). Další zajímavý údaj je prudké snížení postoupených přestupků za sledované období roku 2016.

	2014	2015	2016
Postoupeno	130	116	52
Odloženo	235	169	311
Blokově vyřízeno	73	56	68
V příkazním řízení vyřízeno	368	301	313
Ve správním řízení vyřízeno	84	68	175

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Graf 7.6 Správní řízení

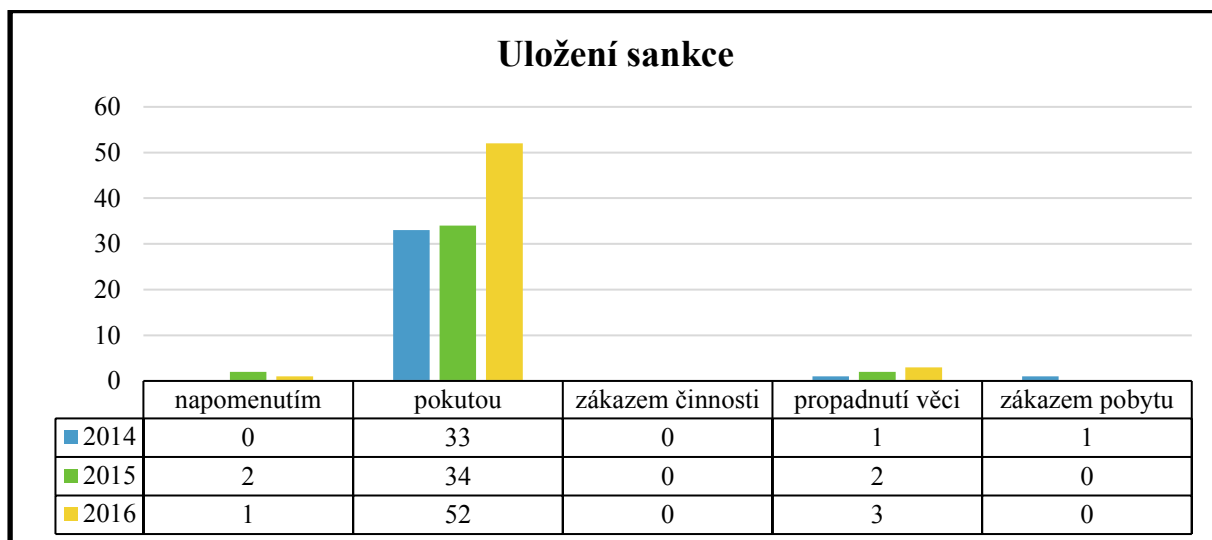
V následujícím grafu jsou popsány možnosti vyřízení přestupků ve správním řízení, probíhající na Úřadu městské části Prahy 14 za sledované období. Z tohoto grafu vyplývá, že přestupek byl nejčastěji vyřízen (mimo rok 2015) zastavením řízení (např. skutek nespáchal obviněný, odpovědnost za přestupek zanikla). Druhou nejčastější možností vyřízení správního řízení je podle grafu uložení sankce (podrobněji se k uložení sankce věnuje následující graf).

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činností, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Graf 7.7 Uložené sankce

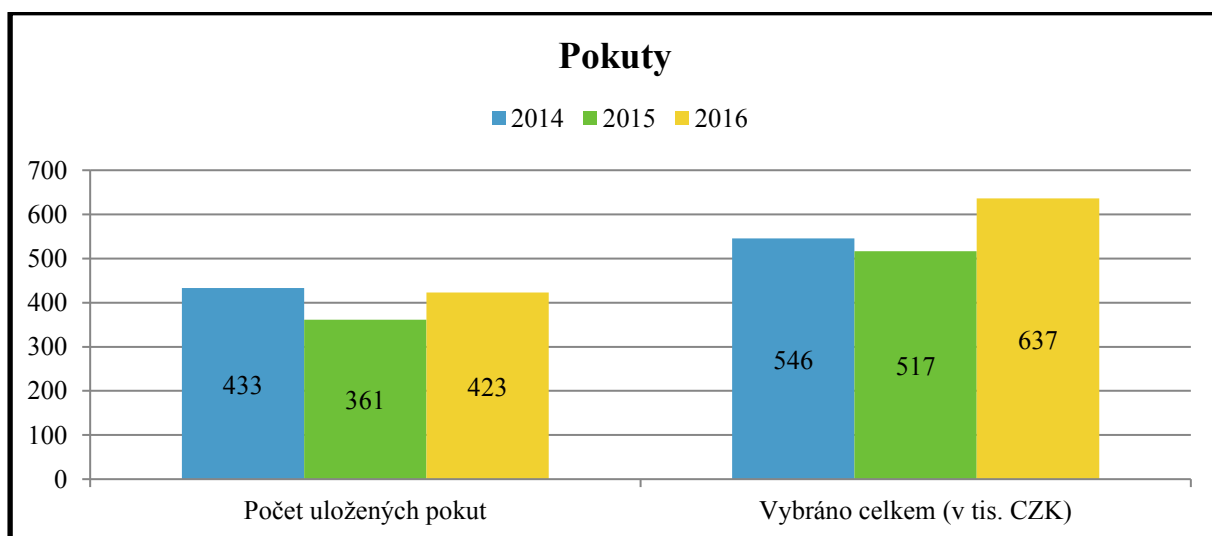
Graf 7.7 obsahuje jednotlivé sankce, které se ukládaly ve správním řízení Úřadu městské části Praha 14 v daném období. Obecně lze na základě tohoto grafu říci, že nejčastěji uloženou sankcí byla pokuta. Je zde vidět rostoucí trend této sankce, kdy oproti roku 2014 se počet uložených pokut zvedl o téměř dvojnásobek. Dle mé zkušenosti z praxe je to logická skutečnost, vyplývající z povahy nejčastěji páchaných přestupky (přestupky proti majetku, přestupky proti občanskému soužití apod.).

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činnosti, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30.9.2016)

Graf 7.8 Počet pokut

Graf znázorňuje počet všech uložených pokut a celkové částky, které byly Úřadu městské části Praha 14 za sledované roky uhrazeny. Z daného grafu je vidět, že se v roce 2016 dařilo pokuty vybírat (nárůst téměř o 100 tis. Kč oproti roku 2015), ale také skutečnost, že se jejich počet zvýšil.

Zdroj: Městský úřad Praha 14, odbor právní a kontrolní činnosti, data za rok 2016 (od 1. 1. 2016 do 30. 9. 2016)

Závěr

V této diplomové práci jsem se věnovala přestupkům proti veřejnému pořádku.

V úvodu práce jsem poukázala na novou úpravu zákonů, které přinesly řadu změn v oblasti přestupkového práva. První kapitola obsahuje definici přestupku, která je upravena v § 5 přestupkového zákona. Poté jsem se zabývala pozitivním vymezením přestupku, kde jsem definovala formální znaky přestupku a materiální znak přestupku. V této kapitole jsem také popisovala jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku. V závěru této kapitoly jsem se zabývala jeho negativním vymezením.

Druhá kapitola obsahuje základy odpovědnosti za přestupek právnické osoby a podnikající fyzické osoby. Jak již bylo řečeno v úvodu práce, jedná se o instituty, které nebyly v předcházejícím zákoně o přestupcích upraveny. Z mého pohledu je zakotvení úpravy odpovědnosti za přestupek právnické osoby a podnikající fyzické osoby velmi prospěšné. Na své praxi na Úřadu městské části Prahy 14 jsem se setkala často se situací, kdy byl např. přestupek neoprávněného záboru vozidel často odložen, jelikož nebylo možné dopátrat se osoby, která tento přestupek způsobila. Nově zákon o některých přestupcích upravuje u neoprávněného záboru veřejného prostranství odpovědnost nejen fyzické osoby, ale též právnické osoby a podnikající fyzické osoby.

Třetí kapitola byla věnována pojmu veřejný pořádek. Během sepsání této kapitoly byl pro mě nelehký úkol utřídit jednotlivé poznatky, které jsem vyčetla z právní nauky či judikatury. Jak jsem zmínila v úvodu, jedná se o pojem, který je velmi těžké vymezit. S pojmem veřejného pořádku se lze setkat v právním řádu ČR velmi často, ale zákonná definice chybí. Snaha vymezit pojem veřejný pořádek byla již v minulosti, ale samotná podstata tohoto pojmu je velmi těžko vymezitelná. Jedná se totiž o pojem, který je dynamický či neostrý a jeho obsah se může časem i místem měnit. Situace, která mohla být v rozporu s veřejným pořádkem v období devatenáctého století v dnešní době tak být nemusí.¹⁴¹ Po prostudování této oblasti se přikláním k názoru, že tento pojem by měl být vykládán v užším slova smyslu. V situaci, kdy by se na vymezení pojmu veřejného pořádku hledělo v širším slova smyslu, by tak mohlo dojít až ke stavu, kdy by mocenský aparát prosazoval každé opatření právě odkazem na ochranu

¹⁴¹ STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 89.

veřejného pořádku. Následkem tohoto jednání by tak oslaboval právní jistotu adresátů veřejné správy.¹⁴²

Čtvrtá kapitola obsahovala jednotlivé skutkové podstaty přestupků proti veřejnému pořádku. V samotném úvodu této kapitoly jsem se zaměřila na koncepci zákona o některých přestupcích.

Poté jsem se zabývala oblastí přestupků proti veřejnému pořádku.

Dřívější úprava přestupků proti veřejnému pořádku byla zakotvena v § 47, § 47b a § 48 zákona o přestupcích. Dnešní úprava přestupků proti veřejnému pořádku neobsahuje ani ustanovení § 47 b ani subsidiární ustanovení § 48 zákona o přestupcích. Podle důvodové zprávy jsou přestupky proti veřejnému pořádku ty, které jsou stanoveny v § 5 zákona o některých přestupcích a dále přestupek spočívající v „neoprávněném založení skládky“, který je upraven v zákoně o odpadech. Zákon o některých přestupcích nově upravuje skutkovou podstatu přestupku spočívající v jednání, které znevažuje postavení úřední osoby. Je pravdou, že zavedení této skutkové podstaty do zákona o některých přestupcích nebylo snadné. Existuje řada kritiků, kteří měli obavy, zda daná skutková podstata nebude nadužívána či zneužívána. Podle mého názoru je ale zavedení této skutkové podstaty přínosné. Na základě své zkušenosti, kdy jsem byla přítomna řadě správních řízení a viděla jsem rostoucí agresi účastníků řízení vůči zaměstnancům městského úřadu Prahy 14, zavedení tohoto přestupku vítám. Souhlasím s názorem, že zavedením této skutkové podstaty se z úřední osoby nestane „nadčlověk“, ale dojde ke snadnějšímu vyřízení případu¹⁴³. Další změnou, která nastala v některých skutkových podstatách přestupků proti veřejnému pořádku, bylo zakotvení odpovědnosti za přestupek právnických osob a podnikajících fyzických osob.

Obsahem páté kapitoly jsou trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. V šesté kapitole jsem vymezila vybrané skutkové podstaty trestných činů označených jako jiná rušení veřejného pořádku. Konkrétně jsem se věnovala těmto trestným činům: trestnému činu šíření poplašné zprávy, trestnému činu výtržnictví a trestnému činu opilství. Mým cílem bylo tyto jednotlivé skutkové podstaty popsat a popřípadě porovnat se skutkovými podstatami přestupků proti veřejnému pořádku. Na základě prostudovaných materiálů je podle mého názoru

¹⁴² MATES, Pavel. Veřejný pořádek a jeho výklad. *Moderní obec*. 1996, **1996(9)**, s. 41-42.

¹⁴³ Srov. STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář, s. 97

korespondujícím deliktem k přestupku rušení nočního klidu nebo k přestupku vzbuzení veřejného pohoršení, trestný čin výtržnictví.

Do poslední kapitoly jsem zařadila grafy a s nimi související přílohy, které přehledně zobrazují situaci z praxe. Údaje ke zpracování mi poskytl Úřad městské části Prahy 14. Situaci zkomplikovala skutečnost, že Ministerstvo vnitra na konci roku 2016 přestalo požadovat statistické sledování některých údajů. Mezi nimi i údaje o přestupcích proti veřejnému pořádku. Z toho důvodu jsou údaje uvedené v mé práci do 30. 9. 2016. Z pohledu na jednotlivé grafy a přílohy je vidět citelný nárůst počtu přestupků, které Úřad městské části Prahy 14 vyřizuje. V praxi je tedy bohužel běžné, ale i logické, že není v silách jeho zaměstnanců je všechny vyřídit v daném roce (viz Příloha č. 4, č. 5 a č. 6). Na druhou stranu je z uvedených grafů vidět, že v období roku 2016 bylo ve správním řízení vyřízeno skoro dvojnásobný počet přestupků než v roce 2014. Rovněž je fakt, že za dané období roku 2016 byla vybrána nejvyšší částka na pokutách v celkové výši 637 tisíc korun českých. Zde je potřeba si uvědomit demografické složení obyvatel městské části Prahy 14 (velká sídliště, rozrůstající se zástavba). Vím, že velká část vyřizovaných přestupků se týkala drobných krádeží v prodejnách a na ubytovnách, správních deliktů spočívající ve fyzickém napadení a v záboru veřejného prostranství.

Praxe na oddělení vyřizující přestupky na Úřadě městské části Prahy 14 byla velice zajímavá a to do té míry, že ovlivnila téma mé diplomové práce. V průběhu praxe mi došlo, jak důležité je mé budoucí profesní vzdělání, znalost a potřeba práva, jeho uplatňování a dodržování. Zároveň však fakt, že je to především práce s lidmi, kde je důležité mít i zkušenost, empatii, nadhled a zdravý rozum.

Použité zdroje

Knižní publikace:

BOHADLO, David, Lukáš POTĚŠIL a Jan POTMĚŠIL. *Správní trestání z hlediska praxe a judikatury*. V Praze: C. H. Beck, 2013. Právní praxe. ISBN 978-80-7400-413-1.

ČERVENÝ, Zdeněk. *Přestupkové právo: komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů: aktualizované vydání; 17. aktualizované vydání*. Praha: Linde, 1993. ISBN 978-80-7201-830-7.

DRAŠTÍK, Antonín. *Trestní zákoník: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Komentáře Wolters Kluwer. Kodex. ISBN 978-80-7478-790-4.

ELIÁŠ, Karel. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem*. Ostrava: Sagit, 2012. ISBN 978-80-7208-922-2.

FIALA, Josef. *Malá právnícká encyklopedie*. 7., aktualiz. a dopl. vyd. Praha: Linde, 2008. ISBN 978-80-7201-717-1.

HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: obecná část*. 9. vydání. V Praze: C. H. Beck, 2016. Academia iuris (C. H. Beck). ISBN 978-80-7400-624-1.

HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo: část všeobecná*. Praha: Melantrich, 1934. Vysokoškolské rukověti. Řada spisů právnických a hospodářských.

JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 3. vyd. Praha: Leges, 2013. Student (Leges). ISBN 978-80-87576-64-9.

JELÍNEK, Jiří. *Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou: zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, advokátní tarif*. 6. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2016. Glosátor. ISBN 978-80-7502-106-9.

JEMELKA, Luboš. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Zákon o některých přestupcích: komentář*. V Praze: C. H. Beck, 2017. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-666-1.

KOPECKÝ, Martin, Petr PRŮCHA, Petr HAVLAN a Jan JANEČEK. *Zákon o obcích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-758-4.

KUČEROVÁ, Helena. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích: s komentářem a judikaturou*. Praha: Leges, 2017. Komentátor. ISBN 978-80-7502-211-0.

MADAR, Zdeněk. *Slovník českého práva*. 3. rozš. a podstatně přeprac. vyd. Praha: Linde, 2002. ISBN 80-720-1377-7.

MATES, Pavel. *Základy správního práva trestního*. 6. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2015. ISBN 978-80-7400-567-1.

ONDRUŠOVÁ, Marta. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: praktický komentář k zákonu č. 250/2016 Sb. (přestupkový řád) s důvodovou zprávou a základní judikaturou*. Praha: Leges, 2017. Komentátor. ISBN 978-80-7502-212-7.

PRÁŠKOVÁ, Helena. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017. Teoretik (Leges). ISBN 978-80-7502-221-9.

PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Vydání první. V Praze: C. H. Beck, 2013. Beckova edice právní instituty. ISBN 80-740-0456-2.

STRAKOŠ, Jan. *Zákon o některých přestupcích*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-096-0.

ŠÁMAL, Pavel, Oto NOVOTNÝ, Tomáš GRIVNA, Jiří HERCZEG, Marie VANDUCHOVÁ a Rudolf VOKOUN. *Trestní právo hmotné*. 8., přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2016. ISBN 978-80-7552-358-7.

ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C. H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5.

VANGELI, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2014. Beckovy komentáře. ISBN 978-80-7400-543-5.

VESELÝ, František Xaver a Jiří SPÁČIL. *Všeobecný slovník právní: příruční sborník práva soukromého i veřejného zemí na Radě říšské zastoupených, se zvláštním zřetelem na nejnovější zákonodárství a poměry právní Země Koruny české*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2009. Klasická právnícká díla. ISBN 978-80-7357-456-7.

VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o obecní policii: komentář*. V Praze: C.H. Beck, 2009. Beckovy texty zákonů s komentářem. ISBN 978-80-7400-165-9.

Časopisecké studie, příspěvky ve sbornících a obdobných publikacích:

BAŽIL, Zdeněk. Neurčité právní pojmy a uvážení při aplikaci norem správního práva: (se zvláštním zřetelem na judikaturu bývalého čl. Nejvyššího správního soudu). 1. vyd. Praha: Karolinum, 1993, 78 s. ISSN 0231-8601.

KOLMAN, Petr. Správní právo trestní – stručně ke změnám v přestupkovém právu. In *Trestní právo*. 2016, roč. XX, č. 1/2016, s. 13-15, ISSN 1211-2860.

LUKEŠ, Zdeněk. Obecné a speciální zmocnění ve správě na úseku ochrany veřejného pořádku. *Acta Universitatis Carolinae*. 1968, s. 21-109 ISSN 0323-0619

MÁCHA, Aleš. Veřejné užívání jako subjektivní právo. Správní právo. 2015, s. 202-211, Dostupné také z: www.mvcr.cz/soubor/spravni-pravo-4-5-2015w-macha-pdf.aspx

MATES, Pavel. Veřejný pořádek a jeho výklad. *Moderní obec*. 1996, č. 9, s. 41-42, ISSN 1211-0507

MUSIL, Jan. Trestní odpovědnost právnických osob – ano či ne? In *Trestní právo*. 2000, roč. V., č. 7-8, s. 2-10, ISSN 1211-2860.

STRAKOŠ, Jan. Zákon o přestupcích po novele – vybrané problémy (I.) in *Správní právo*. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky, 2016, roč. XLIX, č. 1/2016., s. 1-12, ISSN 0139-6005

Elektronické zdroje (vč. legislativních dokumentů):

Důvodová zpráva k č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2016. [cit. 2018-08-23]. ASPI ID LIT209403CZ

Důvodová zpráva k návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [online]. [cit. 2018-05-10]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/kpl-detail?pid=KORN9N5FNVYS>

Stanovisko k návrhu poslanců Martina Plíška, Miroslava Kalouska, Františka Laudáta a dalších na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (sněmovní tisk č. 906) [online]. [cit. 2018-08-25]. Dostupné z: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/KORNAE9DH9DZ>

KOLMAN, Petr. Budeme moci zadržet pachatele přestupku? In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2015. [cit. 2017-11-02]. ASPI ID LIT118880

KŘÍŽOVÁ, Jana. *Veřejný zájem – pojem a jeho použití ve správním právu*. Parlamentní Institut. Leden 2015, duben 2016. Dostupný z: <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=103353>

MATES, Pavel. Nad některými oblastmi nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. ? In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2016. [cit. 2018-17-06]. ASPI ID LIT217123CZ

MOLNÁR, Jiří: *Český systém turistických značek patří k nejlepším. O naše značky je ve světě zvýšený zájem* [online]. [cit. 2018-08-13]. Dostupný z: <https://insmart.cz/cesky-system-turisticky-znacek-patri-k-nejlepsim-nase-znacky-ve-svete-zvyseny-zajem/>

Srov. STEHLÍKOVÁ, Andrea. *Obec - veřejný pořádek a bezpečnost* [online]. 2009 Dostupné z: <https://theses.cz/id/0zz1e6/91601-452538665.doc> .Vedoucí práce Dalimila Gadasová

SVOBODA, Vítek: *Češi vyváží své turistické značení do světa. České značky chtějí v Albánii, Gruzii nebo Brazílii.* [online]. [cit. 2018-08-13]. Dostupný z: <https://vltava.rozhlas.cz/cesi-vyvazi-sve-turisticke-znaceni-do-sveta-ceske-znacky-chteji-v-albanii-gruzii-5965403>

VŠETIČKA, Pavel. Nový přestupek znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci In: ASPI [právní informační systém] Wolters Kluwer Česká republika, 2017. [cit. 2018-03-02]. ASPI ID LIT235861CZ

Judikatura:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, č. j. 3 As 3/2003.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 2 As 69/2003.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 7 A 30/2002.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2005, č.j. 5 As 49/2004.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č.j. 9 As 11/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 32/2008.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č.j. 5 As 35/2007.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008 – 73.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 4 Ads 67/2010.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č.j.7 Afs 2/2011 – 166.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. NSS 7 As 48/2012.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č.j. 1 As 180/2012

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2013 , č.j. 1 As 66/2013 – 29.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 8 Tdo 575/2015.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5 A 8/2010

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 11 A 86/2014

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, sp. zn. 1 A 12/2012

Nález Ústavního soudu ze dne 6. 1.1998, sp. zn. ÚS I. ÚS 263/1997.

Nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02.

Nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. ÚS III. ÚS 480/2006

Nález Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06

Nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09.

Nález Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1148/09.

Nález Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 1521/14.

Nález Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/16.

Rozsudek Nejvyššího vojenského soudu ze dne 29. 12. 1922, sp. zn. P-485/22

Zákony:

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb. Ústava České republiky

Ústavní zákon č. 2/1993 Sb. Listina základních práv a svobod

Zákon č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich

Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich

Zákon č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích

Zákon č. 40/2009 Sb. trestní zákoník

Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek

Zákon č. 128/2000 Sb. o obcích

Zákon č. 553/1991 Sb. o obecní policii

Zákon č. 273/2008 Sb. o Policii ČR

Zákon č. 219/1999 Sb. o ozbrojených silách ČR

Zákon č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

Zákon č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami (nahrazeno zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek)

Zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích (nahrazeno zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákonem č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích)

Příloha č. 1

2014

a) Obecná hodnotící kritéria - Přestupkové řízení dle QP OPKČ-01 rok 2014

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Procesy státní správy	Vydaná rozhodnutí celkem	134
	Zahájená řízení celkem	464
	Z toho zahájená řízení na základě kontroly	0
	Z toho zahájená řízení na základě vlastních podnětů	15
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů občana	8
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů jiných příslušných orgánů	441
	Postoupeno k dalšímu řízení externímu subjektu	130
	Podaná odvolání celkem	10
	Zrušená rozhodnutí*	3
	Autoremedura	0
	Počet úředníků správní agendy	3
	Hodnocení výkonnosti procesů v %**	

b) Specifická hodnotící kritéria státní správy rok 2014

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Přestupková řízení (OPKČ)	Počet zahájených přestupkových řízení	464
	Počet vydaných rozhodnutí	134
	Počet vydaných blokových pokut	73
	Počet vydaných sankčních příkazů	355

2015

Oddělení přestupků

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Procesy státní správy	Vydaná rozhodnutí celkem	94
	Zahájená řízení celkem	428
	Z toho zahájená řízení na základě kontroly	0
	Z toho zahájená řízení na základě vlastních podnětů	12
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů občana	11
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů jiných příslušných orgánů	405
	Postoupeno k dalšímu řízení externímu subjektu	116
	Podaná odvolání celkem	8
	Zrušená rozhodnutí*	3
	Autoremedura	0
	Počet úředníků správní agendy	3
	Hodnocení výkonnosti procesů v %**	99

a) Specifická hodnotící kritéria státní správy

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Přestupková řízení (OPKC)	Počet zahájených přestupkových řízení	428
	Počet vydaných rozhodnutí	94
	Počet vydaných blokových pokut	56
	Počet vydaných sankčních příkazů	287

Příloha č. 3

Oddělení přestupků r. 2016

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Procesy státní správy	Vydaná rozhodnutí celkem	56 118
	Zahájená řízení celkem	467
	Z toho zahájená řízení na základě kontroly	0
	Z toho zahájená řízení na základě vlastních podnětů	14
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů občana	9
	Z toho zahájená řízení na základě podnětů jiných příslušných orgánů	444
	Postoupeno k dalšímu řízení externímu subjektu	52
	Podaná odvolání celkem	7
	Zrušená rozhodnutí*	3
	Autoremedura	1
	Počet úředníků správní agendy	3
	Hodnocení výkonnosti procesů v %**	

a) Specifická hodnotící kritéria státní správy

Proces	Činnost/úkon	Četnost
Přestupková řízení (OPK)	Počet zahájených přestupkových řízení	467
	Počet vydaných rozhodnutí	118
	Počet vydaných blokových pokut	68
	Počet vydaných sankčních příkazů	313

Příloha č. 4

OBEC odešle zpracovaný výkaz do 16.1.2015 krajskému úřadu

Rok 2014

KRAJSKÝ ÚŘAD odešle sumář výkazů do 31.1.2015
Ministerstvu vnitra

Výkaz Ministerstva
vnitra o přestupcích
projednaných orgány
obcí a krajů

Údaje jsou poskytovány Ministerstvu vnitra v souladu s ustanovením § 96
zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

		Císlo řádku	Krajský úřad	Obec	Celkem
a		b	1	2	3
Počet nevyřízených přestupků z minulého období				409	
Počet přestupků došlých během roku 2014		2		837	
	podle § 71 zák. přestupcích podle § 12 správního řádu	3		75	
	Postoupeno	4		55	
Odloženo		5		235	
Počet všech přestupků ke zpracování v tomto období		6		881	
a) blokově vyřízeno		7		73	
	napomenutím	8		13	
	b) v příkazním řízení vyřízeno	9		355	
c) ve správním řízení vyřízeno	projednáním bez uložení opatření	10		1	
	uložením sankce, z toho	11		33	
	napomenutím	12		0	
	pokutou	13		33	
	zákazem činnosti	14		0	
	propadnutí věci	15		1	
	zákaz pobytu	16		1	
	zastavením řízení	17		50	
celkem ve správním řízení projednáno		18		84	
Počet nezpracovaných přestupků, které přecházejí do dalšího období		19		357	
Počet uložených ochranných opatření	omezující opatření	20		0	
	zabrání věci	21		0	
Počet případů, kdy bylo rozhodováno o náhradě škody		22		7	
V běžném roce uloženo na pokutách	počet	23		433	
	Kč	24		545 500,00	
Odvolací řízení	počet odvolání podaných proti rozhodnutím vydaným v I. stupni	25		5	
	vyřízeno autoremedurou	26		0	
	počet potvrzených rozhodnutí	27		1	
	počet zrušených rozhodnutí	28		0	
	počet změných rozhodnutí	29		0	
	počet zrušených rozhodnutí a věci vrácených k novému projednání	30		3	

1. Projednané přestupky podle jednotlivých paragrafů zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů													
§	číslo řádku	Do 18let		Přes 18 let		Celkem	3. Přestupky proti občanskému soužití						
		KÚ	obec	KÚ	obec		§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
a	b	4	5	6	7	8	a	b	14	15	16	17	
21	31		0		0		49 1/a	60		0		1	
21a	32		0		0		49 1/b	61		0		3	
23	33		0		7		49 1/c	62		4		109	
24	34		0		0		49 1/d	63		0		0	
28	35		0		1		49 1/e	64		0		0	
29	36		0		0		celkem	64		4		113	117
29a	37		0		0		4. Přestupky proti majetku						
30	38		0		5		§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
31	39		0		36		a	b	19	20	21	22	
32	40		0		0		50 1/a	66		7		97	
33	41		0		0		50 1/b	67		0		7	
35	42		0		3		50 1/c	68		0		1	
38	43		0		0		celkem	69		7		105	112
39	44		0		0		5. Přestupky projednané podle zvláštních právních předpisů						
41	45		0		0		§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
42	46		0		0		a	b	24	25	26	27	
42c	47		0		0		celkem	70		0		91	91
43	48		0		0		6. Přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi						
44	49		0		0		§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
44a	50		0		0		a	b	29	30	31	32	
45	51		0		0		30 1/j	71		2		1	
46/1	52		0		0		30 1/k	72		0		0	
46/2	53		0		21		celkem	73		2		1	3
47a	54		0		1		7. Úhrnem všechny projednané přestupky (součet řádků 56, 60, 66, 70 a 71 se rovná součtu řádků 7 + 8 + 9 + 17)						
celkem	55		0		74	74	§	č. řádku	KÚ	obec	KÚ	obec	Celkem
2. Přestupky proti veřejnému pořádku							a	b	34	35	36	37	38
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem	celkem	74		13		511	524
a	b	9	10	11	12		13	tel.:					
47	56		0		125		linka:						
47b	57		0		2								
48	58		0		0								
celkem	59		0		127	127							

Odesláno dne 9. 1. 2015

Razítko

tel.:

linka:

Příloha č. 5

OBEC odešle zpracovaný výkaz do 16.1.2016 příslušnému krajskému úřadu.

KRAJSKÝ ÚŘAD odešle výkaz **elektronicky** do 31.1.2016 Ministerstvu vnitra na adresu: [redacted]

Údaje jsou poskytovány Ministerstvu vnitra v souladu s ustanovením § 96 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Rok 2015

Městská část Praha 14

Výkaz Ministerstva vnitra o přestupcích*) projednaných orgány obcí a krajů

a		Císlo řádku	Krajský úřad	Obec	Celkem
		b	1	2	3
Počet nevyřízených přestupků z minulého období*)		1		357	
Počet přestupků došlých během roku 2015*)		2		872	
Postoupeno	podle § 71 zák. o přestupcích podle § 12 správního řádu	3		68	
	podle § 55/3 zák. o přestupcích	4		48	
Odloženo		5		169	
Počet všech přestupků ke zpracování v tomto období		6		944	
a) blokově vyřízeno		7		56	
b) v příkazním řízení vyřízeno	napomenutím	8		14	
	pokutou	9		287	
c) ve správním řízení vyřízeno	projednáním bez uložení opatření	10		4	
	uložením sankce, z toho:	11		36	
	napomenutím	12		2	
	pokutou	13		34	
	zákazem činnosti	14		0	
	propadnutím věci	15		2	
	zákazem pobytu	16		0	
	zastavením řízení	17		26	
celkem ve správním řízení projednáno		18		68	
Počet nezpracovaných přestupků, které přecházejí do dalšího období		19		519	
Počet uložených ochranných opatření	omezující opatření	20		0	
	zabrání věci	21		0	
Počet případů, kdy bylo rozhodováno o náhradě škody		22		11	
V běžném roce uloženo na pokutách	počet	23		361	
	Kč	24		516 500	
Odvolací řízení	počet odvolání podaných proti rozhodnutím vydaným v I. stupni	25		8	
	vyřízeno autoremedurou	26		1	
	počet potvrzených rozhodnutí	27		2	
	počet zrušených rozhodnutí	28		3	
	počet změněných rozhodnutí	29		0	
	počet zrušených rozhodnutí a vrácených k novému projednání	30		2	

*)Výkaz o přestupcích se netýká jiných správních deliktů fyzických osob a výzev k uhrazení určené částky dle ustanovení zákona č. 361/2000 Sb.

1. Projednané přestupky podle jednotlivých paragrafů zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů								3. Přestupky proti občanskému soužití						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem		§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec					KÚ	obec			
a	b	4	5	6	7	8		a	b	14	15	16	17	18
21	31							49 1/a	60				4	4
21a	32							49 1/b	61				3	3
23	33					2	2	49 1/c	62		5		73	78
24	34							49 1/d	63					
28	35							49 1/e	64					
29	36					1	1	celkem	65		5		80	85
29a	37							4. Přestupky proti majetku						
30	38					9	9	§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
31	39					41	41	a	b	19	20	21	22	23
32	40							50 1/a	66		3		99	102
33	41							50 1/b	67		2		10	12
35	42					1	1	50 1/c	68					
38	43							celkem	69		5		109	114
39	44							5. Přestupky projednané podle zvláštních právních předpisů						
41	45							§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
42	46							a	b	24	25	26	27	28
42c	47					1	1	celkem	70				39	39
43	48							6. Přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomanie						
44	49							§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
44a	50							a	b	29	30	31	32	33
45	51							30 1/j	71		1		6	7
46/1	52							30 1/k	72					
46/2	53					11	11	celkem	73		1		6	7
47a	54					4	4	7. Uhrnem všechny projednané přestupky (součet řádků 55,59,65, 69, 70 a 73 se rovná součtu řádků 7 + 8 + 9 + 18)						
celkem	55					70	70	§	č. řádku	KÚ	obec	KÚ	obec	Celkem
2. Přestupky proti veřejnému pořádku								a	b	34	35	36	37	38
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem		celkem	74		11		414	425
a	b	9	10	11	12			13						
47	56					110	110							
47b	57													
48	58													
celkem	59					110	110							

Odesláno dne

19. 1. 2016

Řežník

Zpracoval:

tel.:

linka:

Příloha č. 6

OBEC odešle zpracovaný výkaz do 16.1.2017 příslušnému krajskému úřadu.

KRAJSKÝ ÚŘAD odešle výkaz elektronicky do 15.2.2017 Ministerstvu vnitra na adresu: [redacted]

Údaje jsou poskytovány Ministerstvu vnitra v souladu s ustanovením § 96 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Rok 2016

Městská část Praha 14

Výkaz Ministerstva vnitra o přestupcích*) projednaných orgány obcí a krajů (obsahuje vzroce v tabulce Excel)

a		Číslo řádku	Krajský úřad	Obec	Celkem
		b	1	2	3
Počet nevyřízených přestupků z minulého období*)		1		519	519
Počet přestupků došlých během roku 2016*)		2		944	944
Postoupeno	podle § 71 zák. o přestupcích podle § 12 správního řádu	3		43	43
	podle § 55/3 zák. o přestupcích	4		9	9
Odloženo		5		311	311
Počet všech přestupků ke zpracování v tomto období		6		1 100	1 100
a) blokově vyřízeno		7		68	68
b) v příkazním řízení vyřízeno	napomenutím	8		10	10
	pokutou	9		303	303
c) ve správním řízení vyřízeno	projednáním bez uložení opatření	10		1	1
	uložením sankce	11		56	56
	z toho: - napomenutím	12		1	1
	- pokutou	13		52	52
	- zákazem činnosti	14			
	- propadnutím věci	15		3	3
	- zákazem pobytu	16			
zastavením řízení		17		62	62
celkem projednáno přestupků (součet řádků 7+8+9+10+11+17)		18		500	500
Počet nezpracovaných přestupků, které přecházejí do dalšího období		19		600	600
Počet uložených ochranných opatření	omezující opatření	20			
	zabrání věci	21		1	1
Počet případů, kdy bylo rozhodováno o náhradě škody		22		6	6
V běžném roce uloženo na pokutách	počet	23		423	423
	Kč	24		636 500	636 500
Odvolací řízení	počet odvolání podaných proti rozhodnutím vydaným v I. stupni	25		7	7
	vyřízeno autoremedurou	26			
	počet potvrzených rozhodnutí	27		1	1
	počet zrušených rozhodnutí	28		3	3
	počet změných rozhodnutí	29		1	1
	počet zrušených rozhodnutí a vrácených k novému projednání	30		1	1

*)Výkaz o přestupcích se netýká jiných správních deliktů fyzických osob a výzev k uhrazení určené částky dle ustanovení zákona č. 361/2000 Sb.

1. Projednané přestupky podle jednotlivých paragrafů zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve znění do 30.9.2016						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	4	5	6	7	8
21	31					
21a	32					
23	33					
24	34					
28	35					
29	36					
29a	37					
30	38				9	9
31	39				26	26
32	40					
33	41					
35	42					
38	43					
39	44					
41	45					
42	46					
42c	47					
43	48					
44	49					
44a	50					
45	51					
46/1	52		1			1
46/2	53				18	18
47a	54					
celkem	55		1		53	54

2. Přestupky proti veřejnému pořádku, spáchané do 30.9.2016						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	9	10	11	12	13
47	56		1		130	131
47b	57					
48	58					
celkem	59		1		130	131

3. Přestupky proti občanskému soužití, spáchané do 30.9.2016						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	14	15	16	17	18
49 1/a	60				1	1
49 1/b	61				17	17
49 1/c	62		4		117	121
49 1/d	63					
49 1/e	64					
celkem	65		4		135	139

4. Přestupky proti majetku, spáchané do 30.9.2016						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	19	20	21	22	23
50 1/a	66		14		108	122
50 1/b	67				6	6
50 1/c	68				1	1
celkem	69		14		115	129

5. Přestupky projednané podle zvláštních právních předpisů						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	24	25	26	27	28
celkem	70		1		39	40

6. Přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniami						
§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	29	30	31	32	33
30 1/j	71		7			7
30 1/k	72					
celkem	73		7			7

7. Přestupky proti veřejnému pořádku, spáchané po 1.10.2016

§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	34	35	36	37	38
47/1	74					
47/2	75					
47b	76					
48	77					
celkem	78					

8. Přestupky proti občanskému soužití, spáchané po 1.10.2016

§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	39	40	41	42	43
49/1	79					
49/2	80					
49/3	81					
celkem	82					

9. Přestupky proti majetku spáchané po 1.10.2016

§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	44	45	46	47	48
50/1	83					
50/2	84					
celkem	85					

10. Souhrn všech projednaných přestupků (součet řádků 55,59,65,69,70,73,78,82 a 85 se musí rovnat řádku 18)

§	číslo řádku	Do 18 let		Přes 18 let		Celkem
		KÚ	obec	KÚ	obec	
a	b	49	50	51	52	53
celkem	86		28		472	500

Odesláno dne: 16.1.2016	Razítko	Zpracoval: tel.: linka:
----------------------------	---------	-------------------------------

Abstrakt

Předložená diplomová práce se zabývá tématem přestupků proti veřejnému pořádku. Během její tvorby došlo k zásadní změně, kdy byl zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích nahrazen dvěma novými zákony. Jednak zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen Zákon) a jednak zákonem č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tato diplomová práce cílí na oblast přestupků proti veřejnému pořádku upravenou v zákoně o některých přestupcích, popisuje jednotlivé přestupky a zjišťuje, zda nastala změna oproti dřívější úpravě.

Diplomová práce se skládá ze sedmi kapitol.

V první kapitole se věnuji definici pojmu přestupku. Uvádím jednotlivé vymezení přestupku a popisuji jeho jednotlivé znaky.

Ve druhé kapitole navazuji na první, kdy se zabývám odpovědností za přestupek právnických osob a fyzických osob podnikajících. Původně nebyla tato úprava dříve obsažena v přestupkovém zákoně a mým úkolem je jednotlivé základy odpovědnosti těchto osob popsat.

Obsahem třetí kapitoly je vymezení veřejného pořádku. Veřejný pořádek patří mezi tzv. neurčité právní pojmy a jeho vymezení tak není snadné. Snažím se tedy pomocí právní literatury a částečně i judikatury uvést jednotlivé možnosti vymezení tohoto pojmu. Na závěr této kapitoly se věnuji ochraně veřejného pořádku, kde se stručně věnuji obecně závazným vyhláškám a obecní policii.

Tématem čtvrté kapitoly jsou jednotlivé skutkové podstaty přestupků proti veřejnému pořádku, což je hlavní téma mé práce. V úvodu uvedené kapitoly se zaměřuji na systematiku zákona o některých přestupcích, dále se zabývám obecnou charakteristikou přestupků proti veřejnému pořádku. Pokračuji jednotlivými skutkovými podstatami, které jednotlivě rozebírám.

Pátá kapitola se stručně zabývá trestnými činy proti pořádku ve věcech veřejných.

V šesté kapitole se věnuji vybraným skutkovým podstatám dle trestního zákoníku hlavy desáté oddílu šestého nazvaného jiná rušení veřejného pořádku. Důvodem, proč jsou tyto dvě kapitoly obsahem diplomové práce je moje snaha popsat a popřípadě porovnat jednotlivé přestupky proti veřejnému pořádku s vybranými trestnými činy uvedené v hlavě desáté oddílu šestého trestního zákoníku.

Závěrečná kapitola je věnována grafům, které jsem vytvořila z podkladů a získaných dat Úřadu městské části Prahy 14. Jednotlivé grafy obsahují data o přestupcích za určitá období a slouží jako názorná ukázka z praxe např. počet přestupků spáchaných v jednom roce.

Summary

This dissertation deals with the topic of minor offences against public order. While working on this dissertation there has been a major change in the law, where the act number 200/1990 Sb. about minor offences was replaced by two new acts. Firstly it was replaced with the law number 250/2016 Sb. about responsibility for minor offences and the legal proceedings (furthermore minor offense law) and secondly with the law number 251/2016 Sb., about selected minor offences. This thesis aims at the area of minor offenses against public order regulated in the act about selected minor offences, it describes individual offenses and analyses whether there has been any change compared to previous regulations.

This dissertation consists of seven chapters.

In the first chapter I deal with the definition of a minor offence. I describe the individual definition of minor offences and describe its particular features.

The second chapter follows the first; I deal with the responsibilities for offences caused by legal entities and business individuals. This modification was not previously included in the offense law, and I would like to describe the individual bases of responsibility for these subjects.

The third chapter deals with the definition of public order. Public order belongs to a so called vague legal terms and therefore defining it is not easy. So I try to use the legal literature and partly case-laws to specify the different possibilities of defining this concept. At the end of this chapter, I deal with the protection of public order, where I briefly deal with generally binding decrees, the municipal police.

The main theme of my thesis and at the same time the topic of the fourth chapter is the individual merit of minor offences against public order. In the beginning of this chapter I focus on the system of the law about selected offences and also I deal with general characteristics of offences against public order. I follow with individual merits and I discuss them individually.

The fifth chapter briefly addresses crimes against public order.

In the sixth chapter I deal with chosen merits according to the tenth section of the Sixth Criminal Code called ‘‘other disturbances to public order’’. The reason why these two chapters are included in my thesis is my attempt to describe and, if necessary, to compare individual offenses against public order with the selected crimes mentioned in the tenth section of the Sixth Criminal Code.

The final chapter is dedicated to graphs, which I created using materials and data made available to me by the Prague 14 City district offices. Each graph contains data about minor offences for certain periods of time and is used to demonstrate the real practice, for example the number of offences committed in one year.

Přestupky proti veřejnému pořádku

Klíčová slova: přešupek* veřejný pořádek *přestupky proti veřejnému pořádku

Administrative infractions against public order

Key words: administrative delict * public order * Administrative infractions against public order